

- ⊕ **Festivals:** Zoo, Txarango i Xavi Sarrià al Festivern
- ⊕ **Oci i temps lliure:** Videojocs: una eina educativa més?
- ⊕ **Tradicions:** Un home amb tants nassos com dies té l'any

EXCLUSIVA DE VILAWEB

‘GUILLERIES’: ELS COMUNICATS DEL GRUP DE MOSSOS QUE S’OPOSA AL 155

EDITORIAL VICENT PARTAL Covards

MAIL OBERT DE MERCÈ IBARZ Un cert dol cultural

El debat sobre la presència de Puigdemont al ple d'investidura pren força

Les eleccions sacsegen també el mapa de les esquerres

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

COVARDS

Sempre que hi ha eleccions i l'espanyolisme ix derrotat passa igual. Primer, hi ha unes hores de desconcert. Els apologetes de l'unionisme, polítics o mediàtics (quina diferència hi ha, ja?), callen mentre intenten pair el que ha passat, mirant de trobar alguna teoria, algun angle, que els permeta de continuar cridant com si no hagués passat res, com si la realitat que ells voldrien tenir fos present.

I després, de sobte, els veus com tornen tots a l'atac, impassibles al desànim, per dir-ho a la manera del vell i aberrant himne que tan bé els defineix. Amaguen la decepció d'haver estat derrotats, la ràbia que els fa que els qui haurien de ser els seus súbdits obedients no els facen cas, en noves campanyes de pensament màgic. I tornen a repetir, com si foren uns zombis, que el que ha passat no ha passat i que 'ja us explicarem nosaltres què sou...'

Aquesta volta, el resultat del 21-D ha estat especialment dur de pair per a ells, i per això la recuperació ha estat més lenta que no és habitual i més costosa. De tan perduts que van, durant unes hores es van posar tots frenètics a inventar-se un païset a veure si així ens aconseguen fer rabiar, sense adonar-se que

en realitat la broma els posava a ells, i no a nosaltres, davant l'espill de la pròpia actuació. Quan ho van entendre –ahir van començar a fer-ho–, van girar cua de seguida i van canviar novament d'arguments. Ara presentant una cara, un comportament, unes idees i una expressió que algun dia, si mai són capaços d'adonar-se què fan, els farà envermellar de vergonya. Suposant que quan això passe els en quede encara algun.

L'argument consolidat des d'ahir ja torna a ser el de la força bruta –l'únic que els queda, en realitat. Derrotats a les urnes, els apologetes de l'unionisme, polític o mediàtic (quina diferència hi ha, ja?), es treuen la careta aferrant-se a la violència institucionalitzada, l'únic argument, si això és cap argument, que

Ja no tenen cap projecte per a ells mateixos, excepte refugiar-se sota les faldes del Borbó, rere els cascs i les porres del primer d'octubre, per plorar espantats mentre criden que no pot ser

els queda. I així ja no invoquen una hipotètica victòria democràtica, ni tan sols en l'arxipèlag desendreçat que pretenen fer passar pel seu païset inventat. Ara criden a la violència i a la repressió. Tornen a cridar a la violència i la repressió. Descaradament. Que torne Puigdemont, que torne, que ja el tancarem! I Junqueras que es quede allà on és, ben tancat per a una bona temporada! Forcadell? A presó de seguida si s'aparta un segon de la línia marcada i deixa el parlament fer de parlament! Artadi? Artadi és la perillosa! Que la processen de seguida! I Marta Rovira? Aquesta, aquesta és la que cal portar a girona! (amb minúscula, que no fos cas...)

Com a ciutadà, veure les darreres hores alguna d'aquesta gent cridant obertament a la repressió, diria que amb alegria i tot, mentre es pensen que poden donar-nos lliçons de presumpte realisme, em genera una sensació de pena infinita. Pena per ells. Perquè la seua desesperació els fa perdre fins el darrer bri de dignitat humana. I perquè cal ser molt miserable per a dir que els independentistes ara han de tastar un suposat realisme polític, que significaria acceptar que ni Puigdemont ni Junqueras no poden ser presidents, perquè el seu destí és estar tancats i detinguts. Haja votat el poble o no. Siga justa la detenció o no.

Siguen veritat els càrrecs que els imputen o no. Siga un pas en la direcció correcta o no. Siga de profit per a la societat que diuen servir o no.

—

En realitat aquests apologetes de l'unionisme, polític o mediàtic (quina diferència hi ha, ja?), només són uns pobres covards que, repudiats per la seua pròpia ciutadania, que ja ni els llig ni els vota, ni els escolta ni els segueix, ni els respecta ni molt menys encara els obeeix, opten per amagar-se, esporuguits, rere els escuts del 155, rere el sadisme polític del govern espanyol, rere la violència institucional promoguda pel monarca. Ja no tenen cap projecte per a ells mateixos, excepte refugiar-se sota les faldes del Borbó, rere els cascs i les porres del primer d'octubre, per plorar espantats mentre criden que no pot ser, que no és possible que el seu univers de caviar es vaja enfonsant a marxes forçades després de dècades de funcionar tan i tan bé i d'haver-los permès una vida tan regalada. I és aleshores, quan recapaciten, que de sobte i sense cap remordiment abominen de la democràcia, del vot de la gent, de les eleccions, de la voluntat popular, de tot allò amb què s'omplien la boca mentre tots votàvem d'acord amb el seu interès i no érem l'amenaça que ara, certament, som. I els cau la careta a terra, estrepitosament. ■

UN CERT DOL CULTURAL

MERCÈ IBARZ

Un teatre mig buit abans d'una representació. ACN

La situació política sembla estar passant factura en els hàbits culturals d'aquests mesos

Els hàbits culturals estan passant mals moments, els estem deixant en suspens més que de costum. Parlo d'entrada per mi: he anat poc al cine aquestes setmanes. No he anat gaire de llibreries. Gairebé no he sentit música. Ni he vist gaire la tele, l'octubre va ser massa teleaddictiu. No he passat gaire per caixa. He anat de museus per explicar exposicions en els articles, però la feina no és prou explicació. Potser anar al museu s'adiu amb l'aire del temps, barrino. Un aire comunitari que demana introspecció. El museu és una introspecció. Per alguna raó es diu que el museu és la catedral contemporània (l'esglesiola, la capella) o, si ho preferim, el centre comercial de les imatges cultes del passat i del present. Hem estat i estem engolits per la vida política. El preu que paguem és una mena de dol cultural. Ho sento dir, ho llegeixo, en parlen la gent de teatre i de cinema, de concerts, del món de l'espectacle sobretot. Un diari, l'Ara, fins ens ha proposat 'atipar-nos' aquestes festes de cultura, com un àpat més de Nadal.

És com si passar per taquilla i anar de botigues culturals no estigués en correspondència amb els aires dels temps. Ni durant les festes. A casa passen els Reis, mentre que a la família ampla de parents i amistats fem els regals per Nadal. Sempre regalo llibres, però enguany no ho he fet i encara no m'ho explico. Ho anivellaré per Reis, em dic, sufocada. Només he regalat un llibre, a un familiar que llegeix poc i que no sé si

És com si passar per taquilla i anar de botigues culturals no estigués en correspondència amb els aires dels temps. Ni durant les festes

L'independentisme ha guanyat les eleccions: no n'hi ha prou per a acabar el dol cultural? És l'efecte encara sense extirpar de l'1 d'octubre?

ara ho farà. A sobre de regalar pocs llibres els estic regalant a la persona equivocada? És un altre indicatiu del dol cultural, no saber si fas bé... Tampoc no hem comprat cap entrada perquè M o L o X vagin de concert. És qüestió de diners? En el nostre cas, no, aquests regals els podem fer i els fem de gust. Tampoc no sembla que sigui qüestió de pressupost per a bastanta gent. Em diuen que en el concert d'un reconegut intèrpret de música clàssica hi va faltar una quarta part del públic que tenia entrada. Estava tot venut, però una quarta part no hi va acudir. Si no és qüestió de pressupost, de què va?

No és qüestió fonamentalment de diners perquè de pitjors n'hem passat durant aquests anys de crisi econòmica. En parlo amb un amic de l'Escola d'Espectacles de l'Ateneu Barcelonès, que durant aquests anys de crisi ha mantingut la matrícula en ferm i ha anat incrementant cursos del seu programa ja molt ample, tant presencial com per internet. Però aquest curs, des de l'octubre, han hagut de fer reforç promocional. Omplen els cursos, però han notat la desesma (el dol). Això mateix sento d'altres centres d'espectacles (n'hi ha molts). També les llibreries s'han hagut d'escarrassar i programen cursos per tal de subsistir i sobretot per mantenir el flux de visitants que tard o d'hora compren llibres, alguns per als cursos i d'altres perquè són veritables lectors que no fallen. És miraculosa la quantitat de llibreries noves que s'han obert a Barcelona els últims quatre anys. Vol dir que no hi ha feina per a uns joves (i no tan joves) que finalment han decidit obrir un negoci cultural en què creuen. Fent-hi moltes hores, moltíssimes. Programant presentacions de llibres i actes de debat que no sempre acaben amb la compra de llibres. Moltes llibreries no han fet enguany Nadal, que és com en diuen al ram (fer Sant Jordi, fer Nadal).

Estem de dol cultural? Potser algun dels lectors d'aquestes ratlles ho pot confirmar o negar. Gràcies per endavant, ara les dono a totes les persones que van comentar l'article de la setmana passada sobre el resultat electoral. Em van permetre conèixer millor les raons del vot. La hipòtesi d'avui és que estem de dol cultural pels fets d'octubre, pels de novembre, pels de desembre. Motius no en falten, quan hi ha tantes persones a la presó que no han de ser-hi. Això sobretot. No allargo la llista de raons perquè a VilaWeb ho sabem bé. Però sí que plantejo unes preguntes. L'independentisme ha guanyat les eleccions: no n'hi ha prou per a acabar el dol cultural? És l'efecte encara sense extirpar de l'1 d'octubre? De les incerteses del 21-D?

Aquest dol s'ha d'acabar, l'hem d'extirpar. Per nosaltres mateixos i per les persones que viuen del món cultural, dels creadors als proveïdors i programadors de qualsevol activitat. La cultura és un bé comú, com l'escola i la sanitat. Un bé que necessitem per a sobreviure, per a trobar el sentit de les coses, per a divertir-nos, per a comprendre més. Per a sortir de la closca.

Bon 2018! Amb música, llibres, teatre, dansa, expos... i més. ■

UNA INVESTIDURA NO PRESENCIAL ÉS POSSIBLE

MARCEL MATEU

El president Puigdemont podria ser investit sense ser presencialment al parlament. ALBERT SALAMÉ

Tres articles del reglament del parlament podrien servir de base jurídica per a la investidura del president Puigdemont sense la seva presència física a l'hemicicle

Hi ha tres articles al Reglament del Parlament de Catalunya (RPC) que es podrien utilitzar com a base jurídica perquè es pogués dur a terme la sessió d'investidura del president Puigdemont sense que calgui la seva presència física al ple del parlament:

1. L'article 146.1 RPC estableix que el candidat a president de la Generalitat ha de presentar el seu programa de govern i sol·licitar la confiança del ple, però no especifica com ha de ser aquesta presentació del programa. Per tant, com que no especifica que la presentació requereixi la seva presència física i no prohibeix una presentació per vídeo-conferència o per qualsevol altre mitjà no presencial, es pot entendre que les opcions no presencials estan permeses. Perquè totes les normes jurídiques s'han d'interpretar en el sentit més favorable a l'exercici dels drets fonamentals i en aquest cas el dret que caldria afavorir seria el dret de participació política, un dels drets més bàsics en una democràcia. El Tribunal Constitucional espanyol, en una jurisprudència molt consolidada,

Es pot entendre
que l'article
146.1 permet una
presentació també
personal però no
oral sinó per escrit

No es pot descartar
que el mateix
dia de la sessió
d'investidura
o el dia abans
arribés a la mesa
del parlament un
certificat mèdic de
l'hospitalització de
Puigdemont

ha remarcat que els límits dels drets s'han d'interpretar amb criteris restrictius i en el sentit més favorable possible a la plena eficàcia i a l'essència d'aquests drets (vegeu, per exemple, la STC 159/986). El criteri interpretatiu favor libertate implica que el contingut dels drets fonamentals s'ha de poder fer efectiu i, per tant, les restriccions han de ser les justes, i no més. També cal tenir en compte que les institucions públiques tenen una vinculació més forta amb els drets fonamentals, fet que implica que no s'han de limitar a no lesionar-los sinó que, a més, els han de garantir amb la màxima eficàcia.

D'altra banda, a més d'haver-hi la possibilitat que el candidat presenti personalment el programa però de manera virtual o no presencial, també es pot entendre que l'article 146.1 permet una presentació també personal però no oral sinó per escrit. El mateix criteri favor libertate entenc que hauria de fer possible que, per exemple, un candidat amb una afonia severa pogués demanar a un secretari de la mesa o a la persona que presideixi el parlament que llegís la presentació que el candidat li fes arribar. A més d'aquest supòsit de l'afonia, pensem també en un candidat que fos una persona sordmuda: no hi ha cap requisit que impedeixi que una persona sordmuda pugui ser president de la Generalitat i per tant aquest seria un cas, però no l'únic, en què caldria permetre una presentació del programa de govern davant el ple per escrit.

2. L'article 83.1 RPC estableix les regles dels debats parlamentaris i preveu que 'comunicant-ho prèviament al president [del parlament], i per a un debat o un tràmit concret, qualsevol diputat amb dret a parlar pot ésser substituït per una altra persona del mateix grup'. Per tant, amb una simple comunicació prèvia, el tràmit de la presentació del programa de govern el pot fer un substitut que llegeixi el text que ha preparat el candidat; el debat posterior també podria fer-lo el substitut llegint les respostes que li enviés telemàticament el candidat, si és que aquest volgués intervenir en el debat d'investidura, perquè d'acord amb el reglament parlamentari, el candidat a president pot intervenir però no està obligat a fer-ho (art. 146.2 RPC).

3. L'article 93.3 RPC es podria interpretar que permet no només la delegació del vot sinó la participació en un debat, que un cop més es podria fer llegint el text escrit pel candidat. Ara bé, els supòsits en què es permet la delegació estan taxats pel reglament (tot i que els ha d'acabar de delimitar la mesa) i, a més de la baixa per maternitat o paternitat, només són l'hospitalització, la malaltia greu i la incapacitat perllongada degudament acreditades. Però com a possibilitat, no es pot descartar que el mateix dia de la sessió d'investidura o el dia abans arribés a la mesa del parlament un certificat mèdic de l'hospitalització de Puigdemont. Coses més insòlites hem vist aquests últims temps...

Aquestes i d'altres estratègies jurídiques no ens haurien de fer perdre de vista que ens han forçat a viure en una gran anormalitat

Totes les normes jurídiques s'han d'interpretar en el sentit més favorable a l'exercici efectiu dels drets fonamentals

A més, en els tres supòsits esmentats, la mesa podria adoptar un acord interpretatiu que aclarís dubtes –art. 37.3 a) RPC– i donés encara més cobertura jurídica a una investidura no presencial. Si aquest acord s'adoptés el mateix dia de la sessió d'investidura i aquesta es fes tota en una sola reunió (es podria fer en un matí o en una tarda), el Tribunal Constitucional segurament no tindria temps de pronunciar-s'hi abans que s'hagués elegit el president de la Generalitat, possibilitat que sí que és fàcil d'esperar que es produís si s'optés per la via de la reforma del reglament (per explicitar, per exemple, que el candidat pot fer la presentació del programa de govern per via telemàtica o per escrit).

Ara bé, aquestes i d'altres estratègies jurídiques no ens haurien de fer perdre de vista que ens han forçat a viure en una gran anormalitat, que permet que membres del govern de la Generalitat de Catalunya hagin estat –i alguns encara hi estiguin– injustament empresonats o a l'exili. I amb perill real que s'ampliï encara més la llista dels investigats i que es puguin dictar més ordres de presó, altre cop injustament. Però considero que tenir sempre present aquesta injustícia i fer tot el possible per a revertir-la no és incompatible amb conèixer les vies jurídiques existents i preveure una estratègia política amb diferents opcions que es poden anar fent públiques segons avanci el calendari i es produeixin o no determinats esdeveniments.

Fins ara, totes les sessions d'investidura han comptat amb la presència del candidat que ha exposat oralment el seu programa, però que sempre s'hagi fet així no significa que necessàriament sigui l'única opció. Jurídicament hi ha altres possibilitats, i totes es basen en un principi jurisprudencialment molt assentat: totes les normes jurídiques s'han d'interpretar en el sentit més favorable a l'exercici efectiu dels drets fonamentals. El reglament del parlament, també. I interpretat així, i sense necessitat de reformar-lo, una investidura no presencial és jurídicament possible. ■

‘Guilleries’: grups de mossos s’organitzen per a resistir al 155

Mossos VilaWeb publica, en exclusiva, els comunicats del grup clandestí que lidera, dins els Mossos, la reacció a les conseqüències del cop d'estat

REDACCIÓ

Circulen amb el nom en clau de ‘Guilleries’. Des del passat octubre, com a mínim tretze comunicats signats amb aquest nom han circulat massivament per les comissaries dels Mossos i per les xarxes. Són comunicats que reflecteixen el pensament i les opinions d'un nombre indeterminat de policies que han liderat la resposta pública al cop d'estat emparat en l'article 155 dins el cos de Mossos d'Esquadra.

VilaWeb ha pogut llegir i analitzar la majoria d'aquests comunicats i ha comprovat que han arribat i s'han repartit profusament en unitats de tot el país, generalment per via telemàtica, però també per escrit. VilaWeb no està en disposició d'aclarir qui són els autors dels textos, però ha comprovat amb entrevistes a diversos membres del cos que els manifestos han circulat de manera important i que són ben coneguts.

El primer comunicat al qual ha tingut accés VilaWeb és el número quatre, signat el 12 de novembre. En aquest comunicat es critica l'assetjament patit per Carme Forcadell i la mesa del

Parlament de Catalunya, així com la reacció observada en alguns fòrums freqüentats per policies espanyols:

‘Això ha estat aprofitat per sectors vinculats a la policia espanyola per fer escarni amb comunicats lamentables, com el que es va poder veure al Twitter de Foro GuadiazCiviles: “A la Forcadell le hubiera venido mejor una fianza de 155 mil euros... para que no olvide ese artículo en su puñetera vida. Total son 5.000 euros más...”’

D'altra banda, el sindicat UFP (Unión Federal de Policías) mostra una fotografia amb tot el Govern de la Generalitat, marcant amb una creu vermella sobre la fotografia d'aquells que ja són a la presó.

Volem deixar constància que aquestes actituds i manifestacions són totalment contràries al codi deontològic policial, que no són castigades ni investigades per part de l'Estat espanyol, i que no tenen aturador.’

Nou dies després, el 21 de novembre, es va fer públic el comunicat número cinc, especialment important, atès que fa referència a l'assetjament contra el cos de Mossos d'Esquadra i el seu major:

‘Els darrers dies el cos de Mossos d'Esquadra és sotmès a un implacable assetjament per

Com a mínim tretze comunicats signats amb aquest nom han circulat massivament per les comissaries dels Mossos i per les xarxes. ALBERT SALAMÉ

Són comunicats que reflecteixen el pensament i les opinions d'un nombre indeterminat de policies

‘Els Mossos d’Esquadra defensarem les institucions catalanes vetllarem per garantir els drets i llibertats dels nostres conciutadans’. ALBERT SALAMÉ

‘Calia comissari López? O és el preu que s’ha de pagar per ocupar el càrrec de màxima autoritat del cos?’

part del Ministerio del Interior amb l'emparament de l'article 155 CE, d'aplicació inconstitucional i antidemocràtica.

D'una banda, la destitució del major Trapero, que fou cessat de pla, sense cap expedient administratiu i per tant amb vulneració del seu dret fonamental a ser escoltat, i que ara de manera totalment arbitrària ha estat novament castigat, essent relegat a fer funcions administratives.

Però allò que més preocupa és l'onada de citacions a agents del cos per anar a declarar a la Divisió d'Afers Interns (DAI) en relació amb la seva actuació en el referèndum del 1-O, en el marc d'uns vídeos aportats per la GC.

Esperem que els sindicats majoritaris denunciïn d'una vegada per totes aquesta per-

secució que pateix el nostre cos per part de tots els poders de l'estat i surtin d'aquest silenci còmplice quan no oberta col·laboració.

Als companys i companyes que estiguin en aquest tràngol els volem fer saber que estem al seu costat.

ELS MOSSOS D'ESQUADRA DEFENSAREM LES INSTITUCIONS CATALANES I VETLLAREM PER GARANTIR ELS DRETS I LLIBERTATS DELS NOSTRES CONCIUTADANS. TAMBÉ EXIGIM LA LLIBERTAT DELS NOSTRES PRESOS POLÍTICS.'

El comunicat número sis, amb data del 27 de novembre, conté una crítica al comissari Ferran López, nomenat al capdavant del cos en aplicació del 155:

‘La mort recent del Fiscal General de l'Estat ha compor-

tat veure el nostre il·legítim cap del cos, el comissari Ferran López, assistint a la cerimònia on es rendia tribut a aquest personatge que ha estat l'estilet del govern del PP per atacar judicialment el govern legítim de la Generalitat de Catalunya, el nostre parlament, representants de la societat civil i altres conciutadans. La seva presència a aquest acte la valorem com una vergonya i un deshonor per al nostre cos. Calia comissari López? O és el preu que s'ha de pagar per ocupar el càrrec de màxima autoritat del cos?’

I també una crítica a la investigació del paper dels Mossos el dia del referèndum:

‘D'altra banda, anem assistint a la miserable persecució en diferents fronts (sigui per expedients judicials o de la pròpia DAI) de companys que van fer servei l'1-O. Ara també s'ha estès a d'altres que en la seva condició de ciutadans decidiren, en aquella jornada, exercir el seu dret

de vot, essent agredits impunement per efectius de la GC, i fins i tot assenyalant i desqualificant aquell comandament que en el seu període de vacances opta per ser al costat del president a l'exili.’

El comunicat número set, el primer del mes de desembre, denuncia les delacions i depuracions que diuen que tenen lloc dins els cos:

‘Pel que fa al nostre cos, un exemple n'és la intervenció i utilització, per motius ideològics, d'unitats tant sensibles com Informació o Afers Interns, en les quals els seus membres són instats a efectuar una depuració de la part del col·lectiu policial que s'ha mostrat fidel al poble i a les seves institucions.’

El número vuit arriba el 4 de desembre, després d'haver-se ratificat la presó per al conseller d'Interior, Joaquim Forn. Per aquest motiu hi expressen la solidaritat i denuncien el ministre Zoido i el PP.

‘Des d'aquestes línies volem recordar especialment el nostre conseller d'Interior Joaquim Forn, usurpat en les seves funcions de govern pel reprovat ministro Zoido, que forma part d'un partit amb més de 900 imputats per corrupció (ara investigats), que paga la seva seua amb “diner negre” i que té oberta una causa per la destrucció del disc dur de l'ordinador del seu tresorer, que probablement contenia multitud de proves incriminatòries de molts dels seus dirigents.’

El comunicat número nou és del 10 de desembre i, per primer vegada, sembla tenir la intenció d'anar més enllà del cos de policia i dirigir-se també a la ciutadania. Arriba

'Fou tan "encomiable" l'actuació policial que el govern espanyol va condecorar el cap del dispositiu de l'1-O i Ciudadanos va arribar a demanar distingir tots els participants'

després del comportament dels Mossos en casos com l'espoli de les obres d'art de Sixena i d'unes declaracions d'una regidora de la CUP a Barcelona.

'Davant dels fets succeïts a Lleida i a Mataró, demanem a la ciutadania que entenguin que som un cos jeràrquic i que el nivell més alt està actualment segrestat per un ministre espanyol reprovat pel Congreso i uns col·laboradors que persegueixen obstinadament l'enfrontament entre la ciutadania catalana i la seva policia i la pèrdua de prestigi i crèdit social de la nostra Institució, que no podem oblidar és una estructura cabdal per a l'assoliment dels objectius polítics que anhelem.

Creiem que ara, més que mai, cal defensar el cos de Mossos d'Esquadra. En aquest sentit, les irresponsables declaracions d'una regidora de Barcelona de les CUP que són d'actualitat per l'obertura d'actuacions judicials –consistents a qualificar d'"execució extrajudicial" l'abatiment d'un terrorista autor d'uns atemptats gravíssims– han de merèixer la repulsa del conjunt de la ciutadania catalana.'

El comunicat número onze arriba dies abans de les eleccions i crida els membres de la policia de Catalunya a

acudir a les urnes.

'El cos de Mossos d'Esquadra és una estructura d'Estat clau. En conseqüència, davant de persecucions, atacs, difamacions i falsedats, encoratgem els companys i companyes del cos a emprar el seu vot per rebutjar les opcions polítiques que ens volen com a policia de segona categoria, preservant així la dignitat de la nostra policia, votant una candidatura que defensi els interessos de la nostra institució policial, que no són altres que els de preservar els valors de la democràcia i la garantia dels drets i llibertats dels nostres conciutadans.'

El comunicat número dotze, també especialment rellevant, fa una anàlisi del resultat electoral.

'Després dels resultats de les Il·legítimes eleccions del 21-D al Parlament de Catalunya, volem fer les següents consideracions:

1) S'ha demostrat que la majoria del poble català amb el seu vot ha ratificat els resultats del referèndum de l'1-O, ha condemnat l'aplicació de l'article 155 i ha instat a la restitució de les institucions catalanes, il·legítimament usurpades pel govern de l'estat espanyol.

2) L'anomenat "bloc del 155" ha estat àmpliament derrotat per una majoria inde-

pendentista, la qual ha augmentat en gairebé 100.000 vots respecte de les eleccions del 27-S del 2015, malgrat no haver disputat la contesa electoral en igualtat de condicions i trobar-se immersos en un context de ferotge repressió, amb candidats a la presó i a l'exili.

3) L'autoritat i legitimitat del nostre govern –que per a nosaltres mai ha deixat d'existir– han quedat reforçades.

Esperem que ben aviat es pugui conformar un govern de restitució, conjurat per a implementar efectivament la República, i que puguin resultar investits tots els candidats que han estat elegits, rebent el suport d'aquells que considerem injusta l'acció repressora d'un estat, on els seus màxims òrgans judicials 'confonen' les manifestacions, reivindicacions i expressions democràtiques amb delictes de sedició, rebel·lió i d'incitació a l'odi.

El cos de Mossos d'Esquadra, que està patint un assetjament constant, coneix la importància d'aquests resultats i exigeix la restitució del Major Traperó al capdavant de la direcció de la PGME, com a primer pas per a reparar els greuges infligits a la nostra institució policial.'

Finalment el comunicat número tretze, el darrer a què ha tingut accés VilaWeb, datat el dimecres 27, reacciona a la retirada dels efectius de la policia espanyola arribats per reprimir el primer d'octubre.

'S'ha anunciat per a aquest cap de setmana la retirada total dels milers de policies que van ser desplaçats a Catalunya farà 100 dies amb la

proclama bel·licista del "a por ellos".

Aquesta maniobra intervencionista, anomenada "operación Copernico", no ha impedit el referèndum de l'1-O, ni ha frenat la proclamació de la República. A més, ha representat un cost al voltant de 80 milions d'euros.

Amb el seu equipatge s'enduen un resultat de més de 10.000 persones pacífiques i desarmades ferides de diferent consideració a conseqüència d'unes càrregues desproporcionades i que anaven en contra de la mateixa resolució judicial que emparava l'actuació policial.

Durant el temps d'estada il·legal en territori català, la policia espanyola ha protagonitzat diversos incidents, alguns per part d'alts comandaments: des d'amenaces amb arma de foc a una cafeteria de Sarrià-Sant Gervasi, a encarar-se amb els cambrers d'un bar del Born, agafant pel coll a un d'ells, després de dir: "en Barcelona yo soy la puta ley y el bar se cierra cuando lo digo yo", fins a participar en furts a banderes ubicades en balcons privats i causar danys a canonades, a l'Alt Empordà.

Fou tan "encomiable" l'actuació policial que el govern espanyol va condecorar el cap del dispositiu de l'1-O i Ciudadanos va arribar a demanar distingir tots els participants.

Les forces policials d'ocupació s'emporten un nefast balanç i és d'esperar que cada agent faci una reflexió individual sobre si la seva participació en la repressió vers una ciutadania cívica i pacífica es correspon amb els valors de la policia d'una societat democràtica europea del segle XXI.'

El debat sobre la presència física de Puigdemont al ple d'investidura pren força

Investidura Fonts dels lletrats del parlament descarten una refoma del reglament prèvia · El professor de Dret Constitucional Marcel Mateu explica que sí que és possible una investidura no presencial

ROGER GRAELLS

Arran dels resultats dels partits independentistes a les eleccions imposades del 21 de desembre, les tres forces van assumir que el candidat a la investidura a la presidència de la Generalitat era Carles Puigdemont. La reivindicació de Junts per Catalunya (JxCat) de restaurar el president i el govern legítim després de l'aplicació de l'article 155 de la constitució espanyola s'ha de traslladar ara al ple d'investidura, que a tot estirar serà el 31 de gener.

Ara bé, no és clar que Puigdemont torni a Catalunya. Sobre ell i els quatre consellers exiliats a Brussel·les pesa l'ordre de detenció dictada per la justícia espanyola i tan bon punt posés un

peu a qualsevol territori de l'estat espanyol seria arrestat, portat davant el jutge del Tribunal Suprem espanyol Pablo Llarena i, probablement, empresonat. Malgrat que Puigdemont es va comprometre a tornar a Catalunya si guanyava les eleccions, els moviments postelectorals de JxCat indiquen que el president podria romandre a Brussel·les.

Una de les opcions que s'han abordat és la possibilitat d'una investidura mitjançant el vot telemàtic, per la qual cosa caldria reformar el reglament del parlament. Cal recordar que la majoria independentista de setanta escons no és efectiva a hores d'ara, atès que hi ha cinc diputats electes exiliats a Brussel·les i tres empresonats a Madrid. Per resoldre aquesta qüestió, els dipu-

Carles Puigdemont podria ser investit sense ser presencialment al parlament. ALBERT SALAMÉ

La resolució de Llarena i les negociacions entre els partits independentistes dels dies vinents hauran de resoldre aquestes incògnites

tats haurien de ser presents al Parlament de Catalunya o bé delegar el vot, però la delegació es restringeix a un permís per maternitat o paternitat, l'hospitalització, la malaltia greu i la incapacitat perllongada.

No obstant això, fonts dels lletrats del parlament consultades per VilaWeb han explicat que l'opció de reformar el reglament del parlament per a modificar els supòsits del vot delegat o per a introduir el vot telemàtic és pràcticament impossible. El motiu és que la comissió que ha de donar llum verda a la reforma entra en funcionament un cop s'ha fet la investidura i ha començat la legislatura. És a dir, que no es pot fer una reforma prèvia a la investidura per a facilitar-la. Ara bé, la majoria independentista podria forçar la interpretació del reglament

per a fer una investidura a distància.

En canvi, el professor de Dret Constitucional de la Universitat Oberta de Catalunya Marcel Mateu explica avui en un article a VilaWeb que sí que és possible una investidura no presencial. Mateu argumenta que l'article 146.1 del reglament no prohibeix que el candidat presenti el seu programa de govern per videoconferència o qualsevol altre mitjà no presencial, com ara un escrit que llegís un altre diputat. Segons Mateu, això ho podria emparar-se en els articles 83.1. i el 93.1.

Mateu també esmenta l'article 37.3, que recull les funcions de la mesa, i diu que en una reunió es podria decidir de donar cobertura jurídica a una investidura no presencial abans que pogués

actuar el Tribunal Constitucional espanyol. En tot cas, Mateu diu que la interpretació del reglament sempre s'ha de fer en clau positiva per a facilitar els drets dels diputats, no pas en clau restrictiva.

El rellotge ja corre cap a la sessió constitutiva del parlament del 17 de gener i les forces independentistes han d'haver pactat la composició de la mesa i la presidència de la cambra. Serà la primera data clau per a saber com es resol la situació dels diputats electes exiliats i dels presos polítics, a l'espera de la decisió de Llarena sobre l'excarceració d'Oriol Junqueiras, Jordi Sánchez, Joaquim Forn i també Jordi Cuixart. La resolució de Llarena i les negociacions entre els partits independentistes dels dies vinents hauran de resoldre aquestes incògnites.

Les eleccions sacsegen també el mapa de les esquerres

L'Aravot Els resultats de les esquerres, especialment d'ERC, han mostrat un nou independentisme metropolità, on hi ha concentrada més població i que pot ser la clau per al creixement dels partidaris de la República

SEDA HAKOBAYAN I ALEXANDRE SOLANO

Les eleccions d'aquest 21 de desembre han donat la majoria absoluta a les forces independentistes, encapçalades per la candidatura del president Carles Puigdemont, Junts per Catalunya, que ha estat primera força en 668 de les 948 localitats catalanes. Afegides a les 142 on ha guanyat ERC, fa que, en unes eleccions en què s'imposava l'encaix català, l'independentisme sigui primera força en més del 85% dels municipis.

La força més votada, en conjunt, ha estat Ciutadans, tot i vèncer només en 135 municipis, i el PSC tan sols ha aconseguit de ser el partit més votat en dos municipis de la Val d'Aran, Canejan i Bausen, on el referent socialista és Unitat d'Aran, partit nacionalista aranès.

Un canvi a les esquerres

El procés independentista, i la seva oposició, ha capgirat el mapa polític català. El 2003, el PSC era el referent de l'esquerra, fins i tot de gran part del catalanisme, i la força més votada del parlament, amb més d'un milió de vots, tot i que la participació va ser molt més baixa que en l'actualitat.

Des de llavors, el seu pes dins les esquerres s'ha anat reduint, fins que en aquestes eleccions ERC li ha passat per davant tant en vots com en escons, una fita inaudita fa només uns anys.

Els republicans han obtingut més bon resultat que els socialistes en totes les comarques, tret de la Val d'Aran i el Baix Llobregat, on la diferen-

cia ha estat només de 2.500 vots, tot i haver estat el PSC un referent. Fins i tot, els vots republicans són superiors a la suma dels vots socialistes i dels comuns plegats.

El PSC, aquesta vegada col·ligat amb els ex-Unió de Duran i Lleida, ha passat de 42 escons a 17, perdent més de 400.000 vots. Part del vot ha anat a Ciutadans, i el del sector més catalanista ha anat a parar a ERC, que ha engraiat gran part de les seves files amb els socialistes més sobiranistes. També ho ha fet Junts per Catalunya, que comptava a la llista amb ex-dirigents socialistes com Marina Geli i Ferran Mascarell.

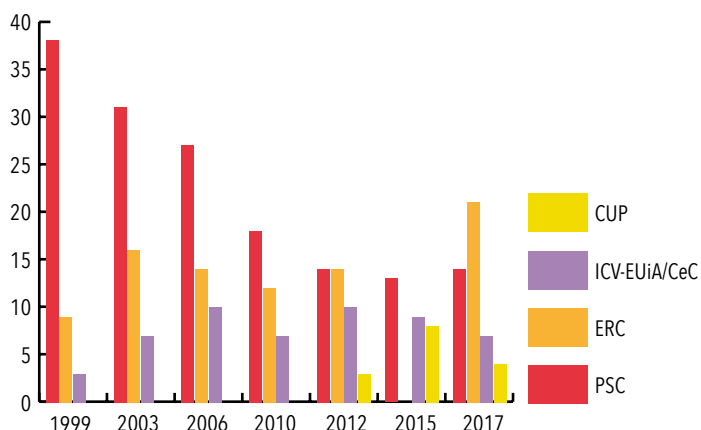
En el cas dels comuns, ICV-EUiA i les confluències posteriors no han estat capaces d'ocupar l'espai que han deixat buit i s'han mantingut entre el 7% i el 10% dels vots elecció rere elecció. El moviment polític sí que ha ampliat el seu projecte amb la incorporació de Podem i els comuns d'Ada Colau, però en el cas de les eleccions al parlament això no s'ha traduït ni amb més vots ni amb més transcendència.

Després de la victòria a les eleccions espanyoles i haver tingut com a gran fita la batalla de Barcelona, esdevenint primera força en les eleccions a la ciutat (176.000 vots), els comuns no han aconseguit pas un resultat similar el 21-D.

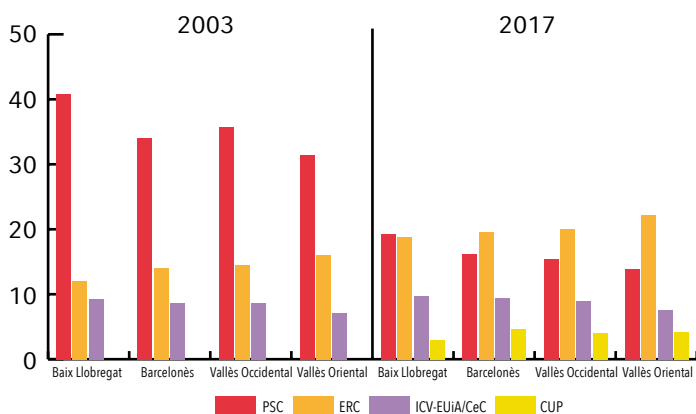
Només han superat el 10% de vots en vint-i-dos municipis, concentrats a la rodalia de Barcelona, i no ha estat primera força enlloc, ni en els districtes de Barcelona. Els millors resultats els ha obtingut a Senterada, amb un 13,48%, i al Prat de Llobregat,

El procés independentista, i la seva oposició, ha capgirat el mapa polític català. ACN

Percentatge de vot del PSC, ERC i ICV-EUiA/CSQEP/CeC. vw

Percentatge de vot del PSC, ERC i ICV-EUiA/CSQEP/CeC el 2003 i el 2017 a l'àrea metropolitana de Barcelona. vw

amb un 12,15%.

Una prova de foc seran les eleccions municipals, concretament a Barcelona, on amb una participació molt més alta, aquest 21-D han obtingut la meitat dels vots (85.000) que ara fa dos anys, i caldrà comprovar si aconseguen de recuperar-los en les municipals.

Dins l'espai de les esquerres, cal afegir l'entrada al parlament d'una força municipalista com la CUP, que té trenta batllies, algunes tan importants com Badalona, Sabadell, Berga i Cerdanyola del Vallès. Tot i empitjorar resultats aquest 2017, en gran part pel vot útil a JxCat i ERC, la seva irrupció és un reforçament de l'esquerra in-

dependentista, ja que la suma amb ERC supera Ciutadans i converteix l'espai independentista en el referent de l'esquerra.

El canvi metropolità

Històricament, els socialistes havien dominat a la rodalia de Barcelona, l'anomenat cinturó roig, on encara mantenen algunes de les grans ciutats metropolitanes. Però en aquestes eleccions, ERC s'ha convertit en segona força a l'àrea metropolitana, per sobre dels socialistes, en gran part per un vot estratègic a Ciutadans.

El percentatge de vot d'ERC a Barcelona ciutat (20,92%) és similar al del conjunt de Catalunya (21,39%). Si aques-

tes zones eren feus socialistes, trobem que tant al Barcelonès com al Vallès els republicans han estat més votats, passant per davant el PSC en ciutats tan importants, i històricament socialistes, com Badalona, Cerdanyola del Vallès, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Sabadell.

En algunes comarques, ERC ha substituït totalment els socialistes, els quals no arriben ni al 5% del vot. En d'altres, com el Maresme, els papers s'han intercanviat: si el 2013 els socialistes (27%) es trobaven molt per sobre d'ERC (17%), el 2017 ERC ha obtingut el 23%, molt per davant del 12% del PSC.

Com en el cas dels comuns a la ciutat de Barcelona, l'he-

gemonia dels republicans per sobre el PSC es consolidarà, o no, a les eleccions municipals del 2019, quan podria fer forat en municipis que han estat històricament allunyats de l'independentisme.

Els comuns, per la seva banda, no han estat capaços de recollir el vot d'esquerres, en gran part pel posicionament ambigu, amb veus discordants dins el bloc, respecte de l'autodeterminació, la independència i l'aplicació del 155. Com a punt positiu, han pogut sortir de les eleccions sense haver-se de posicionar en cap bloc i amb totes les possibilitats per a poder bastir el projecte des dels ajuntaments.

Finalment, la CUP va ser capaç, ara fa dos anys, d'entrar i fer créixer el vot, tant municipal com nacional, en ciutats que històricament no havien donat gaire suport a l'independentisme, i va esdevenir primera força a Ripollet, segona a Badalona, governa a Badalona. Les eleccions municipals també seran un test per a la CUP, serà quan es mesurarà si el 2015 va ser un cas excepcional o si ho ha estat aquest 21-D, en què difícilment es podia rivalitzar en fermesa amb dos partits els dirigents dels quals es trobaven exiliats o empresonats i que competien contra Ciutadans per la primera plaça.

Els resultats de les esquerres, especialment d'ERC, han mostrat un nou independentisme metropolità, en què hi ha concentrada més població i que pot ser la clau per al creixement dels partidaris de la República, que faci que el projecte assoleixi unes grans majories incontestables. ■

El programa d'acollida de refugiats de la UE ha fallat. E.P.

Ineficiència, boicot i acusacions encreuades: el fracàs del programa d'acollida de refugiats de la UE

Europa Els estats membres només acullen un terç dels refugiats a què es van comprometre ara fa dos anys

REDACCIÓ

Ha quedat demostrat que les quotes obligatòries [de refugiats] generen molta divisió i que la seva aplicació ha estat inefectiva.' Aquestes són les paraules que el president del Consell Europeu, Donald Tusk, va dirigir als líders de la Unió Europea en l'última cimera del consell. En una carta prèvia, havia aprofundit en la crítica contra la política

migratòria europea. Segons Tusk, el paper de la UE només ha de ser de suport als estats afectats, perquè són els únics que 'poden abordar de manera efectiva la crisi migratòria'. D'aquesta manera, Tusk donava per enterrada la solidaritat entre els estats membres i deixava el problema als països fronterers de la UE.

Tanmateix, el president del Consell Europeu va haver de rectificar aquesta última part arran de les crítiques de diversos països, entre els quals Itàlia i Grècia, on arri-

Tusk s'ha mostrat partidari d'endurir la política migratòria d'ençà de l'esclat de la crisi dels refugiats el 2015

ben la majoria de migrants: enguany 119.247 i 29.085, respectivament. El president grec, Alexis Tsipras, va dir que les declaracions eren 'inopertunes i inútils.' També li van ploure crítiques de les mateixes institucions europees. El comissari d'Immigració, Dimitris Avramopoulos, va qualificar les paraules de Tusk d'antieuropees.

Tusk s'ha mostrat partidari d'endurir la política migratòria d'ençà de l'esclat de la crisi dels refugiats el 2015. A més, ha vinculat sempre el

S'han incomplert tots els terminis i ha estat definit com 'un gran frau' per la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat

Els ministres de la UE encara han d'acordar la seva postura i, després, negociar-la amb el parlament

debat migratori amb la seguretat ciutadana i ha defensat que tercers països, com ara Turquia o Líbia, facin de dicte contenció per la migració.

Les seves paraules als dirigents europeus són una picada d'ullet al bloc de l'est de la UE, que ha estat el més renuent a facilitar l'acollida. Concretament, països com Hongria, Polònia, la República Txeca i Eslovàquia han intentat boicotar o posar entrebancs al sistema de quotes. De totes maneres, Tusk no va errar quan qualifica d'ineficient el programa d'acollida.

El setembre del 2015, arran del drama dels refugiats a la Mediterrània i els Balcans, la UE va decidir d'impulsar un sistema de quotes d'acollida –en un termini de dos anys– per a garantir un repartiment equànim dels refugiats encallats a Grècia i Itàlia. Primer, es va fixar un objectiu de 120.000 persones, que després es va augmentar fins a les 160.000. Una xifra fàcilment assumible tenint en compte que les arribades de migrants van ser d'1.015.078 (2015) i 362.753 (2016).

Vint-i-set mesos després, el programa de quotes agonitza. S'han incomplert tots els terminis i ha estat definit com 'un gran frau' per la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat. La manca de voluntat política va fer que la UE rebaixés la pretensió d'acollida per sota de les 100.000 persones, en un intent de complir el compromís, però el setembre d'enguany els estats membres només havien acollit poc més de 30.000 persones, un terç de l'objectiu.

Només Malta (131 refugiats) va ser fidel al seu

compromís i el va superar. Noruega i Liechtenstein, que van entrar de manera voluntària al programa, també van assolir les quotes de 1.500 i 10 persones que s'havien fixat. Per darrere els seguien Finlàndia, amb el 94% (1.951) i Irlanda, amb el 76,5% (459).

D'altra banda, Polònia i Hongria van boicotar des del començament el programa i no van acollir ningú. Eslovàquia, que va posar entrebancs legals durant un any, només va acceptar 16 persones de les 902 que li pertocaven. La República Txeca llua unes xifres encara més tristes: 12 persones de 2.691.

I mentre el programa de quotes agonitza sense una alternativa immediata, el Parlament Europeu ha començat els tràmits per a reformar el reglament de Dublín perquè es faci un repartiment equitatiu dels refugiats entre els estats membres. Actualment, el reglament obliga el país d'arribada a tramitar la petició d'asil, això vol dir que el gruix de migrants han de quedar-se a Itàlia, Grècia o l'estat espanyol.

L'eurodiputada sueca Cecilia Wikström (ALDE), responsable de la tramitació de la reforma de Dublín, ha advocat perquè els països que es neguin a complir la quota d'acollida no tinguin accés als fons europeus. D'aquesta manera, es vol evitar el boicot o els entrebancs que han minuat el programa actual.

Tanmateix, la reforma encara es troba en un estat embrionari. Els ministres de la UE encara han d'acordar la seva postura i, després, negociar-la amb el parlament. Un procediment llarg per a un problema de gran urgència. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 23 juliol/Dijous 27 juliol

Dimecres 23. Editorial:
Gas a fons

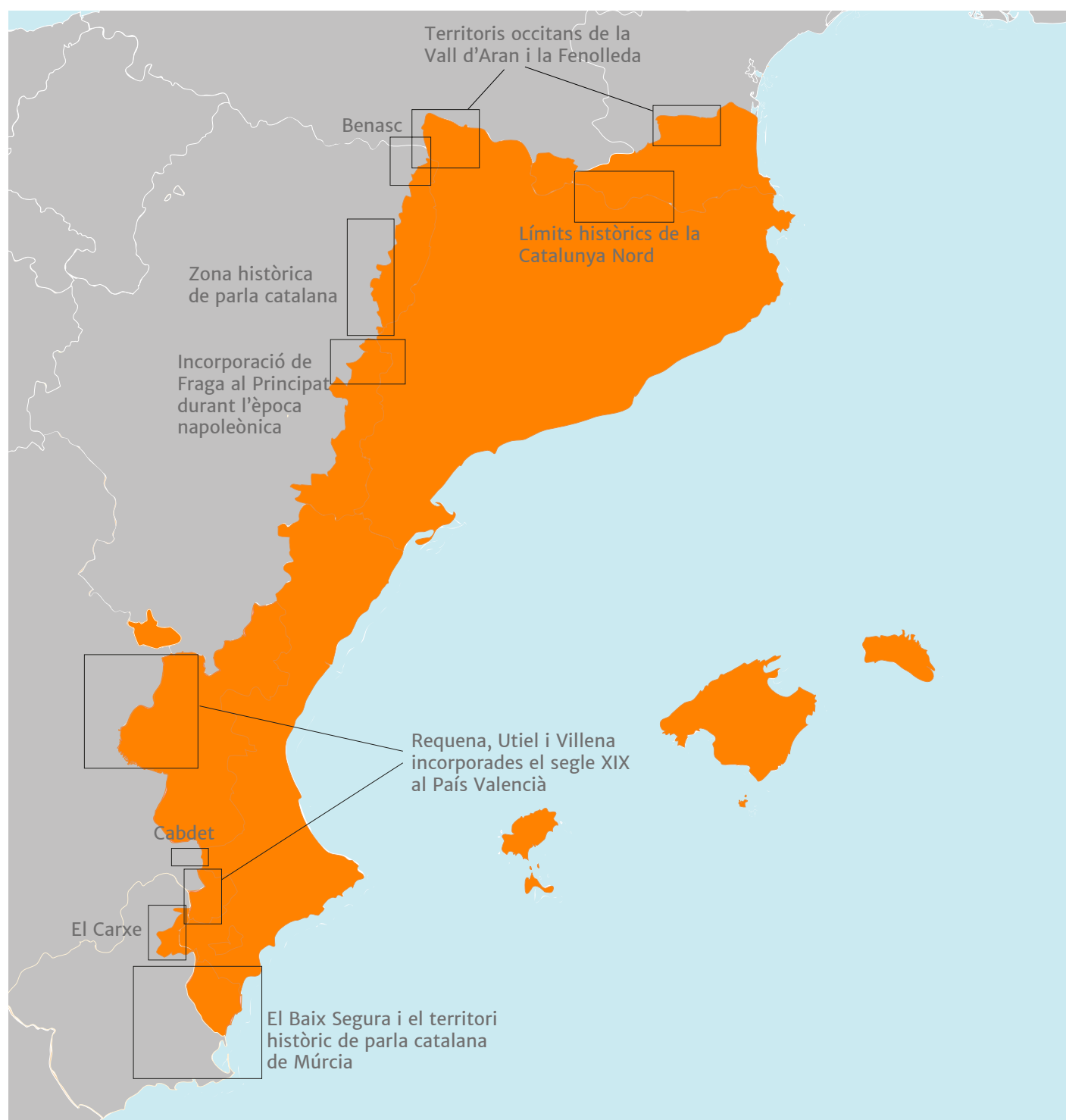
ACN

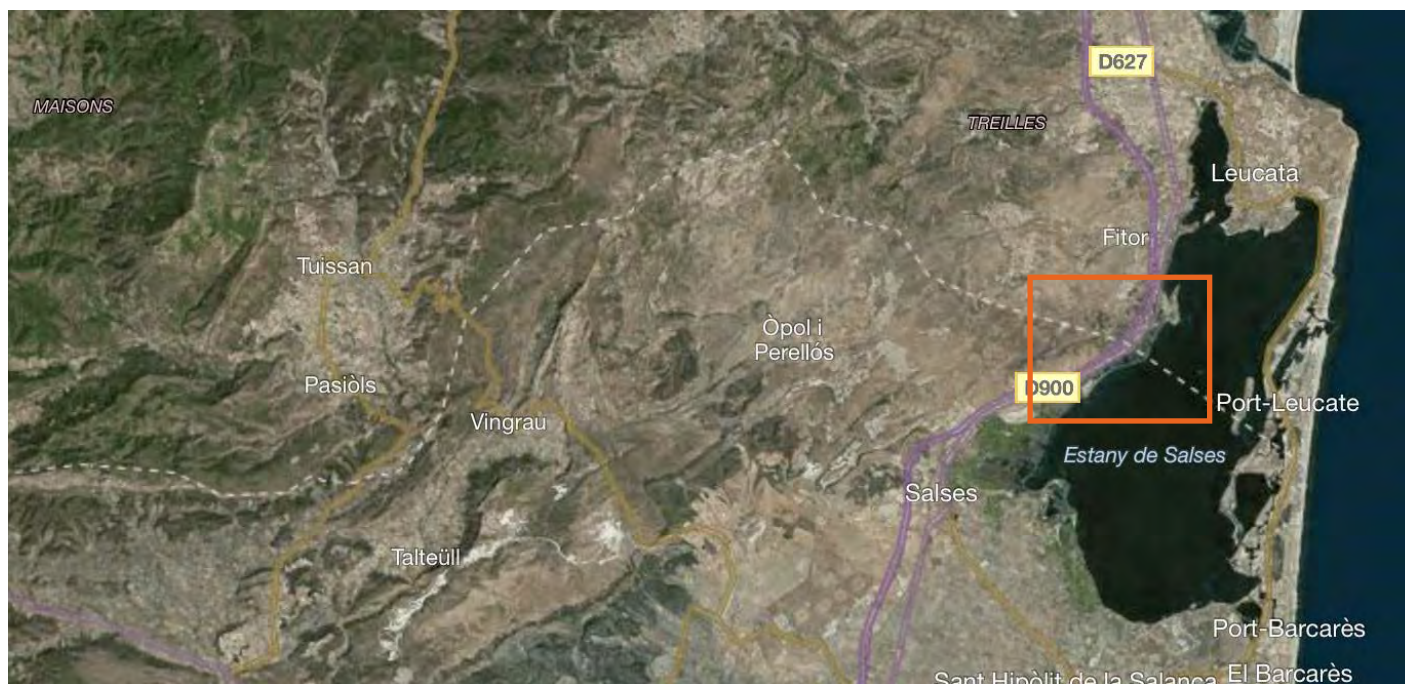
Dilluns 25. Cartes de Nadal
als presos polítics

ALBERT SALAMÉ

Les fronteres dels Països Catalans

Territori El famós eslògan ‘De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó’ no evita l’existència de debats sobre on comencen i on acaben els Països Catalans

Mapa físic de la Catalunya Nord, on es veu el punt on la frontera s'estreny entre la muntanya i l'estany. vw

REDACCIÓ

De Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.' La frase, d'un èxit indubtable, ha definit des de fa dècades els límits dels Països Catalans. Els límits de la nació han quedat fixats d'aquesta manera en la ment de milions de persones gràcies a un recurs mnemotècnic de provada solvència. Però són aquests, els límits reals dels Països Catalans? Són uns límits discutibles o no? Podrien estar encara en moviment, de la mateixa manera com ho estan tantes fronteres al món?

Què és una frontera?

El primer problema és determinar què és una frontera i, sobretot, què és una frontera d'una nació sense estat. Les fronteres són sobretot recursos administratius, que responen, per tant, a una demarcació ba-

sada en un fet institucional. Així, les fronteres autonòmiques del País Valencià són clares, com ho és la frontera interestatal d'Andorra. La delimitació administrativa actual, però, resol poc la discussió sobre quines són les fronteres dels Països Catalans, ja que són administracions de nivell diferent, delimitades segons criteris diferents.

Per exemple, el Principat pot delimitar una frontera autonòmica, o republicana, però això no passa a la Franja de Ponent, sens dubte el territori més complicat de tots, on no hi ha cap nivell institucional superior al municipi.

Històricament, a més, els límits encara poden arribar a ser més difusos. La frontera avui és una línia de demarcació, però no ha estat sempre així. En l'època medieval, la frontera era delimitada pels castells. Un castell i la seua àrea d'influència pertanyia a un regne, i el següent a un

En l'època medieval, la frontera era delimitada pels castells. Un castell i la seua àrea d'influència pertanyia a un regne, i el següent a un altre

altre. Això que avui són les delimitacions clares sobre qualsevol mapa, en aquell moment eren més aviat esferes d'influència que, a més, canviaven si canviaven les aliances polítiques.

El límit lingüístic, tot i ser el més acceptat, tampoc no és un criteri suficient. En primer lloc, perquè pot no coincidir ni amb els límits més de base. Oriola és un cas clar. La ciutat pertany a l'àmbit lingüístic castellà, però una de les seues pedanies, Barba-roja, parla en català. La mateixa comarca de la qual Oriola és capital, el Baix Segura, tot i ser de parla castellana conté precisament la població identificada com el punt final meridional de la llengua, Guardamar. I hi ha encara el fet que la llengua és una entitat viva i en moviment. En algunes zones del país, com el Baix Llobregat o Alacant, el català recula, i en canvi n'hi ha d'altres, com la mateixa Oriola o el Car-

La frontera entre Salses i Leucata és tan prima, entre les muntanyes i l'estany, que pràcticament només hi cap la carretera

xe murcià, on el català va en expansió.

La conclusió és que traçar de manera dogmàtica i indiscutible les fronteres dels Països Catalans és un exercici impossible però, al mateix temps, molt interessant. Pas a pas i amb els arguments a favor i en contra, el debat serveix sobretot per a saber millor qui som i d'on venim.

La frontera septentrional: una ratlla clara i un rerepaís confús

Començant pel nord, crida l'atenció el tall tan clar i indiscutible que hi ha arran de mar entre els Països Catalans i Occitània. La frontera entre Salses i Leucata és tan prima, entre les muntanyes i l'estany, que pràcticament només hi cap la carretera. Si hi ha una 'frontera natural' (el concepte és molt equívoc) als Països Catalans, aquesta seria la de Salses, amb les muntanyes i l'Estany estrangulant gairebé

el pas entre les terres catalanes i les occitanes.

La ratlla és així de contundent. Però ja no ho és tant el rerepaís. En primer lloc, perquè Occitània 'es cola' a la Fenolleda i a la Vall d'Aran i, en segon lloc, perquè la frontera interna entre la Catalunya Nord i el Principat és molt més complexa que no sembla.

De fet, Catalunya Nord, tal com la coneixem avui, només pot ser definida basant-se en el fet que és una unitat administrativa de l'estat francès, el departament dels Pirineus Orientals. Els límits del territori de Catalunya Nord actual només tenen un sentit: són els límits de la República francesa.

Sobre el mapa es pot veure, en color carabassa i delimitat per la línia blava de punts, el límit actual del departament dels Pirineus Orientals, és a dir, de Catalunya Nord. Però és ben senzill d'observar com aquests límits tenen poc a veure amb els límits tradi-

cionals del nord.

La línia vermella gruixuda pinta els límits tradicionals del Rosselló i de la Cerdanya, integrats en la Corona de Mallorca. Aquests límits van més enllà de la Catalunya Nord actual, ja que incorporaven també la Baixa Cerdanya, la Vall de Ribes i el Baridà occidental, avui part de l'Alt Urgell. I, en canvi, no incorporaven la Fenolleda, territori de parla occitana incorporat avui al departament dels Pirineus Occidentals.

L'origen de tot plegat és el 7 de novembre de 1659, quan els reis d'Espanya i França van acordar que una part de Catalunya seria cedida a França, sense consultar les Corts catalanes, com era obligatori en l'època, i van amagar aquest pacte durant uns anys. Les comarques del Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir i la Cerdanya van ser incorporades a l'estat francès, però amb matisos.

Així, la Cerdanya va ser dividida en dues parts, una de les quals, inclosa l'enclavament de Llivia, va quedar sota jurisdicció espanyola. El debat per la delimitació de la Cerdanya va causar fortes discussions entre els comissionats espanyols i francesos. Els francesos arribaren a acceptar de deixar Bellver a la part sota jurisdicció espanyola i, fins i tot, Puigcerdà, si es garantia l'annexió de trenta-tres pobles cerdans. Llivia se salvà de formar-ne part, al·legant Miquel de Salbà i de Vallgornera, comissionat del rei espanyol, que el tractat dels Pirineus parlava de l'annexió dels 'pobles' cerdans i que Llivia tenia la condició de 'vila', de manera que no podia formar part de la zona francesa. El posterior tractat de Llivia va ratificar aquest peculiar acord.

De l'acord van quedar exclosos també la Vall de Ribes i el Baridà, que sempre havien format part de la Cerdanya

històrica i que ara, només per aquesta raó, formen part del Principat i no de Catalunya Nord.

Durant molt de temps, quan es feia la delimitació tradicional dels Països Catalans, Catalunya Nord quedava inclosa directament al Principat. Tot i això, cal tenir en compte que el segle XIII les Illes Balears i les Pitiüses, els comtats del Rosselló i la Cerdanya, el vescomtat de Carladès i la Senyoria de Montpeller van formar un regne unit, conegut com el Regne de Mallorca o de Mallorques.

La transició entre els Països Catalans i l'Aragó

La frontera oest dels Països Catalans és de les més complexes de definir. La relació històrica entre el Principat i l'Aragó en complica la definició, tot i que des de fa dècades no es discuteix la pertinença de la Franja de Ponent als Països Catalans.

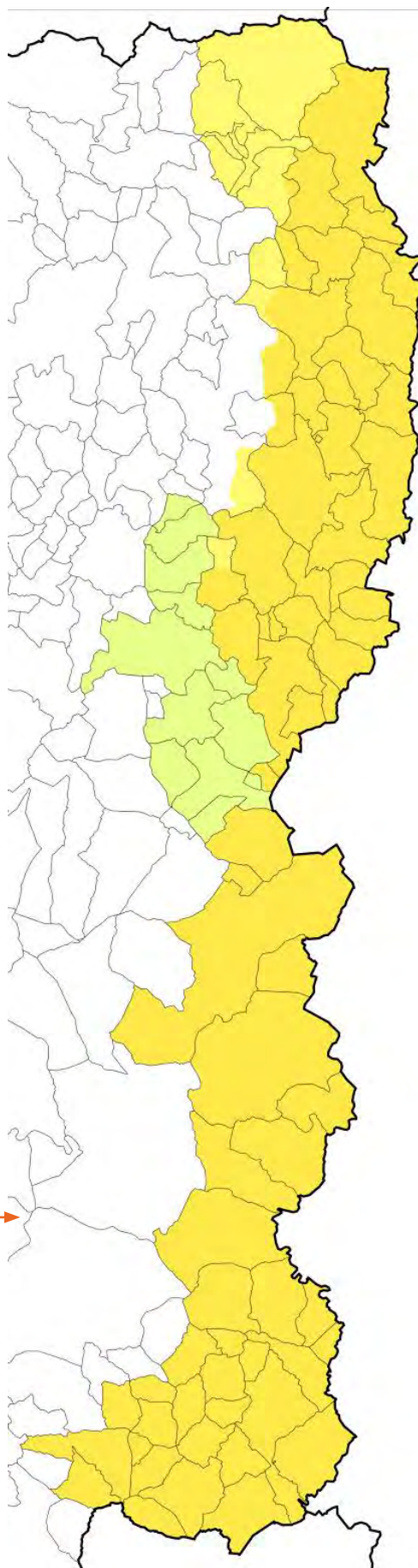
La Franja de Ponent no té, però, cap traducció institucional ni l'ha tinguda mai. Simplement, s'anomenen així els actuals municipis de parla catalana de l'Aragó. La delimitació, però, és més complexa que no sembla. Hi ha debat sobre el Benasc –on es parla una transició entre les llengües catalana i aragonesa– i a quina llengua caldria afegir-hi aquest dialecte. També hi ha alguns municipis de la Franja, sobretot a la zona nord, on es parla aragonès i català o castellà i català en el mateix terme municipal. En general, pel que fa a les comarques del sud, es poden definir uns límits prou exactes, que coincideixen amb els dels actuals municipis, però

a les comarques de la Baixa Ribagorça i la Llitera la delimitació és més complicada, ja que hi ha diversos municipis amb nuclis de població de llengües diferents. És, per exemple, el cas de Sanui i Alins: el nucli poblacional de Sanui és de parla catalana i, en canvi, el d'Alins de Llitera parla aragonès.

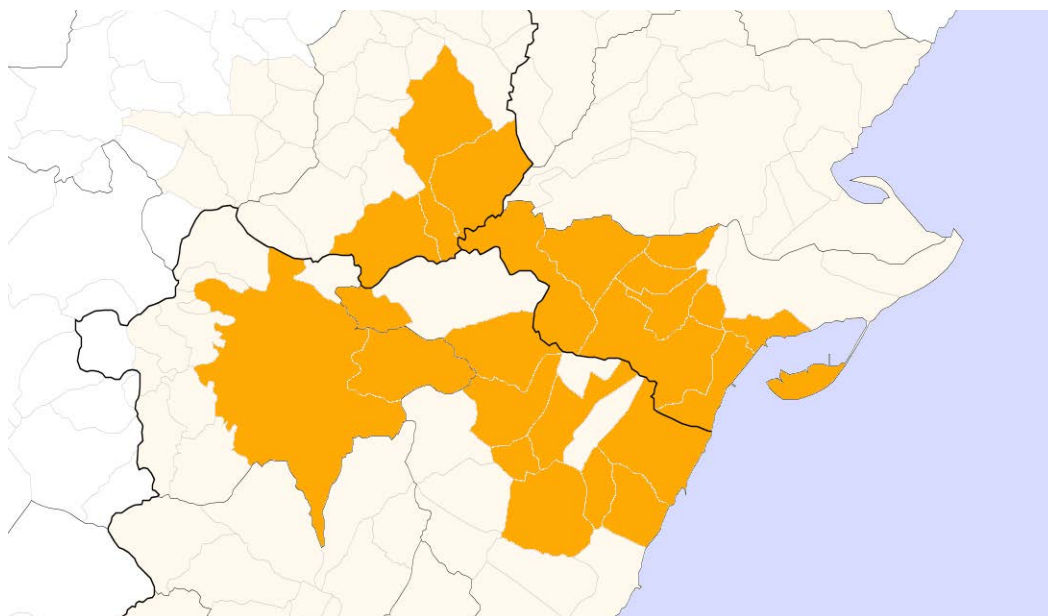
A més, hi ha documentat que en una dotzena de municipis es parlava català en el passat, tot i que avui ja no el parlen. Aquestes poblacions van des d'Estada fins a Berver. Aquesta darrera població, precisament, és la que trenca la continuïtat territorial de la Franja, separant Saidí de Vensilló, un dels casos més curiosos d'expansió del català el segle XX. Vensilló va ser fundat per l'Institut Nacional de Colonización franquista, els anys quaranta, com a nucli de colonització agrícola, i es va fundar sobre una partida despoblada del municipi de parla castellana d'Esplucs (que, paradoxalment, és un dels municipis de la Ribera de Cinca que es van castellanitzar el segle XVII). Com que els colons eren majoritàriament de la veïna Llitera, i, per tant, catalanòfons, a Vensilló es parla català.

En el mapa adjunt podeu observar el territori de parla catalana en carabassa; la zona de transició lingüística, en groc; i en verd, els territoris on el català era parlat històricament.

Cal remarcar, a més, un canvi administratiu històric. El 1812, quan el Principat va passar a ser part de l'estat francès i posteriorment una república independent durant dos anys, Andorra i la Vall d'Aran van

Mapa de la Franja de Ponent. vw

Municipis del Sénia. vw

La frontera interior nord entre el Principat i el País Valencià sempre ha estat molt porosa a banda i banda

passar a ser part directa de França, mentre que Mequinensa, Fraga, Favara i Nonasp es van unir al Principat, concretament, al departament de les Boques de l'Ebre.

Els països dels valencians

El complex procés de conquesta del Regne de València, amb la dualitat entre catalans i aragonesos, ha generat una sèrie de divisions al País Valencià que fan que, en realitat, es pugui parlar de zones territorialment ben diferenciades.

La frontera interior nord entre el Principat i el País Valencià sempre ha estat molt porosa a banda i banda, convertint el Maestrat i les Terres de l'Ebre en una autèntica ròtula dels Països Catalans. Des del punt de vista institucional, aquesta realitat ha estat reconeguda amb la creació de la Taula del Sé-

nia, una mancomunitat que agrupa 27 municipis: quinze del País Valencià (Benicarló, Càlig, Canet lo Roig, Castell de Cabres, Cervera del Maestrat, Herbers, la Jana, Morella, la Poble de Benifassà, Rossell, Sant Rafael del Riu, Sant Jordi, Traiguera, Vallibona i Vinaròs), nou del Principat (Alcanar, Freginals, la Gaieta, Godall, Mas de Barberans, Sant Carles de la Ràpita, Santa Bàrbara, la Sènia i Ulldecona) i tres de la comunitat autònoma de l'Aragó (Beseit, Penya-roja de Tastavins i Vall-de-roures). Diversos moviments i col·lectius han reclamat també la creació d'una comarca del Sénia, que inclouria la Sènia, Ulldecona, Freginals, Alcanar, les Cases, la Tinença de Benifassà i Rossell, Sant Rafael, Canet lo Roig, Traiguera, la Jana, Sant Jordi, Càlig, Vinaròs, Benicarló i Peníscola.

La gran divisió de les terres valencianes, però, és entre les zones de parla catalana i les de parla castellana, una divisió marcada pel repoblament. Els territoris i illots castellano-parlants del País Valencià corresponen generalment a tres grans blocs. Per una banda, hi ha les comarques o poblacions de repoblació aragonesa durant la conquesta, com seria el cas d'Olocau del Rei o de les comarques de l'Alt Millar, l'Alt Palància i la Plana d'Utiel. Per una altra banda, hi ha territoris afegits al País Valencià el segle XIX, és el cas de Requena, Utiel, Villena i Saix, que no havien estat mai abans valencians. Finalment, hi ha la major part de la comarca del Baix Segura, que formava part del territori de parla catalana que s'estenia fins a més enllà de Múrcia en el moment de la conquesta però que es va castellanitzar ràpidament. Actualment, dins el Baix Segura hi ha Guardamar, que marca el límit sud de la llengua catalana i la pedania de Barba-roja, d'Oriola, on

també es parla català. De fet, a la ciutat d'Oriola hi ha una recuperació de la llengua, arran sobretot de l'arribada de parelles joves catalanoparlants des de les comarques veïnes i per la voluntat del govern local de promocionar la llengua.

En aquesta àrea hi ha dos municipis que habitualment es posen fora de la frontera dels Països Catalans però que en formen part. Són el Carxe i Cabdet. Del Carxe s'ha dit que és l'Alguer valencià, també perquè el seu territori és molt semblant en mida, uns tres-cents quilòmetres quadrats. És una zona rural i poc poblada on, des del segle XIX, hi viuen uns centenars de valencians de parla catalana, que van ocupar aquest territori provinents de les poblacions veïnes situades al País Valencià, quan la fil·loxera els obligà a cercar nous terrenys per al cultiu de la vinya. En total, són dinou nuclis de població, molts dels quals desocupats des de fa temps per les pèrdues d'habitants, que han malmès la zona. Els habitants es consideren majoritàriament murcians, però també es reivindiquen com a valencians, sobretot en contrast amb els pobles dels quals depenen.

Les poblacions del Carxe formen part de tres municipis de Múrcia –Iecla, Jumella i Favanella– que estan situats al voltant de la serra del Carxe, que dona nom a la zona. A Iecla, l'única població que continua habitada és el Raspaí, el principal nucli de la zona, amb una mica més de cent veïns que, de fet, el coneixen com el Carxe. El Raspaí manté una intensa relació amb el Pinós, ja al País Valencià, que

El Carxe i Cabdet. vw

exerceix de capital comercial.

De fet, la geografia ha tingut molt a veure amb la conservació de la llengua, ja que, per exemple, la Canyada del Trigo és a vuit quilòmetres del Pinós, mentre que Jumella, de la qual depèn, és a 38km. Igual passa al Raspai, que és a 5km del Pinós, mentre que Iecla és a més de 20km. Al terme de Jumella, les poblacions encara habitades que parlen català són l'Alberquilla, la Canyada del Trigo, la Raixa, la Sarsa i la Torre del Rico, totes de menys

de cent habitants. Al terme de la Favarella, hi ha la Canyada de l'Alenyà i el Cantó, que actualment són les dues poblacions amb més habitants del Carxe, amb prop de cent cinquanta habitants, el Collado dels Gabriels, l'Ombria de la Sarsa i Balonga. Tradicionalment, el Carxe limitava amb els Pinillos al nord i amb les Coves de Penya-Roja al sud, però totes dues poblacions, avui, estan deshabitades.

La despoblació de la zona per l'emigració és el gran pro-

blema. Els anys cinquanta del segle passat, al Carxe hi vivien uns tres mil habitants, i ara no arriben a mil. Des del 2005, hi ha un moviment de recuperació de la valencianitat, i des del 2010, s'hi fan classes de català gràcies a un conveni amb l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. L'ajuntament de Iecla, particularment, ha estat molt favorable a la recuperació del català.

Al nord del Carxe, hi ha també Cabdet, una població històricament valenciana que

el 1707 va ser incorporada a Castella i que va conservar el català fins al segle passat.

Unes Illes o diverses?

El territori de les Illes, finalment, per raons geogràfiques òbvies, és el més ben delimitat de tots. La discussió, en tot cas, seria sobre si forma un tot o no. El sentiment més arrelat és el de cadascuna de les illes, per separat, en tot cas amb l'excepció d'Eivissa i Formentera, les Pitiüses, que comparteixen molts trets entre si. Tradicionalment, es feia una divisió entre les Illes Balears, que serien només Menorca i Mallorca, i les Pitiüses, una divisió que la creació de la comunitat autònoma ha anat esborrant.

Amb tot, Menorca encara conserva trets específics, en bona part derivats de la pertinença durant molts anys a la corona britànica. El dialecte privatiu de l'illa encara incorpora molts anglicismes i la tendència a acostar-se al Principat és molt marcada. Tant, que els anys trenta del segle passat hi va haver un moviment per a sumar l'illa a l'estatut d'autonomia que s'havia acordat per a Catalunya.

I l'Alguer?

Finalment, queda el cas de l'Alguer, la ciutat de parla catalana de Sardenya. L'Alguer no s'inclou tradicionalment dins els Països Catalans, perquè es considera que és un territori nacionalment sard, però de parla catalana. De fet, la frase famosa marca el límit dels Països Catalans a Maó, per la banda de Llevant, deixant fora la ciutat que els mateixos algueresos coneixen com la Barceloneta. ■

MAIL OBERT AL VICE-PRESIDENT JUNQUERAS

Carta de Marta Rojals a Oriol Junqueras

Benvolgut vice-president,

Aquesta carta consta de sis paràgrafs i d'incomptables pauses amb les mans aturades sobre el teclat. Avui és Nadal, vós sou creient i, com a Jordi Cuixart, Jordi Sánchez i el conseller Forn, un monstre us té segrestat de la família a canvi d'un rescat impossible: la vostra dignitat. Per tant, us haurem de treure d'aquí d'una altra manera, i ho farem. No descansarem fins que no torneu a ser a casa amb els vostres, i encara no descansarem fins que el monstre no acabi assegut al banc dels tribunals de drets humans. No tinc ni idea de dret, sóc de ciències, però espero que els qui en saben ja s'hi hagin posat.

—
Mentrestant, aquí fora, acabem de superar la prova d'estrès del 21-D, i amb nota, i a moltes de les nostres institucions tornen a penjar les expressions de llibertat prohibides pels inquisidors, els rètols reclamant democràcia i els temudíssims llaços grocs. De qui és capaç de prohibir un color d'una font, com ha passat, no sé si ho sabeu, en pots esperar de tot. Ens volen vivint en una presó també aquí fora. O que, a força de tenir-vos empresonats a vosaltres, ens arribem a creure que això de fora és quelcom semblant a la llibertat.

—
Estic segura que, si poguessin, els repressors que van fer arrencar símbols grocs també ens arrencarien el cap i el cor perquè no poguéssim estar de pensament i de sentiment amb vosaltres. Com que allò que sentim i pensem no es veu, les seues resolucions absurdes ens han fet entendre que el color groc n'és la representació. I ai, per la nostra part, ja els ho podem assegurar: somiaran groc, somiaran llaços, somiaran cartells exigint la vostra llibertat fins més enllà que l'hagueu recuperada. Permeteu-me que ho digui en frívol: que mai més no puguin mirar amb sos fills els Minions sense pensar en vosaltres.

—
Per això us vull explicar, vice-president, que hem guixat pobles i ciutats i carreteres perquè ningú no s'acostumi a aquesta 'llibertat' podrida que ens volen fer (em)passar per normal.

Us vull explicar que, a la capital catalana, que és on visc, cada vegada s'hi veuen més llaços pintats amb esprai als carrers, i en alguns balcons, al capvespre, s'hi encenen llaços grocs com llums de Nadal. Els passejants caminen, encara, entre cartells electorals amb la vostra imatge, vice-president, i travessen passos de vianants que reclamen 'Free Junqueras' com el que encapçala aquesta carta i que he fotografiat expressament per a vós. Algú que s'aturi distret en un semàfor es pot trobar que, de sobte, el crida un llaç groc que voleia furiós a l'altra banda, lligat en un fanal, o en un senyal de càrrega i descàrrega; ben amunt, perquè els feixistes no el puguin arrencar: el groc els corseca de ràbia.

—
Els republicans hem emplenat l'espai públic de denúncies que es llegeixen d'un cop d'ull, perquè ningú no s'oblidi de la vergonya, i, de retruc, perquè els seus còmplices tampoc no se'n puguin distreure ni un segon. Al nostre pas les parets parlen, xiuxiuegen, criden, diuen 'República', diuen 'Llibertat presos polítics', diuen 'Democràcia', diuen 'Hem votat per ser lliures'; les bústies i els contenidors de plàstic també són del color del sol i als ferros dels ponts branden mil braços grocs.

—
I després passa una cosa màgica, vice-president, que a les grans ciutats és més remarcable encara. Passa quan, al carrer, dos desconeguts ens detectem el groc a la bufanda, als mocadors, al jersei, a les solapes. És un flaix instantani. Ens mirem de reüll i ja sabem que hi som, cridant sense fer soroll entre la multitud o en un carrer solitari. Som denúncies ambulants. Denunciem la vergonya més gran del sud d'Europa en el temps que dura una llambregada urbana. Això és el groc, ara, però quan sereu lliures, vice-president, que ha de ser ben aviat, aquest color ja no farà mal, ni ràbia, ni serà denúncia: quedarà per sempre com el color de la llibertat, el color de la República.

—
Us abraça des de Barcelona, a vós i a la vostra família i a tothom qui us vol bé,

—
Marta

CARTA A JORDI CUIXART

Carta de Núria Cadenes a Jordi Cuixart

Estimat Jordi:
—
T'estimem.
—

Ja veus quines coses: cinc dies fent voltes i voltes a aquesta carta, certa reputació d'escriptora amb recursos i, al remat, enceto paper amb una redundància.

—
Però ho he fet a consciència. I en consciència.

—
L'únic tractament possible, dos punts, i el resum de tot plegat.

—
Perquè és veritat: la gent que et coneix i els qui no t'han vist mai, les senyores de Mataró indignades davant la policia amb les seves bufandes grogues (les senyores, no pas la policia, duïen les bufandes: en aquest país hi passen coses, però no tantes); els pagesos invictes dalt els seus tractors; els castellers d'arreu que alcen torres enllaçades; les famílies que queden per fer cartells, llaços, postals, i enganxar-los, enviar-te-les; les persones que atenen rere el taulell d'una merceria i que es neguen a cobrar la cinta groga i diuen és per fer-ne un llaç, oi?, i somriuen; els avis i les àvies per la llibertat, que es manifesten a la plaça del Mercadal, a Reus, ben embufandats de color ginesta i malgrat totes les prohibicions hagudes i per haver; els músics que toquen junts o sols, també, amb un violí, amb un saxo, una guitarra des de la seva finestra fins a la que us reté; els treballadors de l'administració, que guarneixen de groc els arbres de Nadal (i què, si envien uniformes a treure'ls? Hi posen un cartell 'aquí hi havia un llaç', i hi és per sempre: ceci n'est pas une pipe, ja ho saps); els estudiants d'història, que ara la viuen en directe (potser no tan ràpidament com alguns voldríem, però avança, prou que ho veus); els veïns de Badalona, de Nou Barris o de l'Hospitalet, que continuen trencant tòpics i desmentint apriorismes; els bombers que pugen fins a Brussel·les i hi fan cua per a donar sang; els escriptors que tan ben representats ens vam sentir, l'altra nit, en les paraules de Joan Lluís Lluís: espera amatent la teva telefonada, president, que el protocol és el protocol i li has de comunicar encara el premi que té, i que mereix, però que li falta; tota aquesta gent, i moltíssima més (moltíssimíssima) que, per raons òbvies no cap en cap enumeració, t'estimem.

Jordi Cuixart. ALBERT SALAMÉ

I et garanteixo, Jordi, i sé que ho saps però sé també que va bé sentir com altres ho ratifiquen, que no hi ha dia que no pensem en tu. Fem la nostra vida, és clar, la que cadascú prova de menar tan bé com pot o com sap o qui sap, i la que anem bastint al mateix temps de manera col·lectiva: i pensem en tu, en vosaltres quatre. En tots nou. Sempre. I fot ràbia, deixam'ho dir sense embuts: molta ràbia. Ràbia de serrar les dents i de prémer els punys. Ràbia de la que cantava l'Ovidi, de la que fa falta per no acostumar-se mai a la injustícia, per saber plantar-li cara i dir-li que què t'has pensat, que les coses no han de ser així per força i que no ho seran, no deixarem que ho siguin.

CARTA A JORDI CUIXART

—
Sabem que estàs serè. Perquè ens ho has dit i perquè ho sabem. I sabem que ets fort. I que encares amb responsabilitat els temps que ens ha tocat de viure. La teva força, la serenitat que ens transmetes des de la situació més bèstia, són la nostra arma secreta. És aquell somriure, sí, gravat a la memòria del poble que som (divers, actiu, obert: de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó el coneixes perfectament): aquell dia, a Madrid, amb el fred que feia, amb plena consciència de la foscor que us amenaçava, que ens amenaçava a tots i s'acarnissava en vosaltres com a símbol i escarmiento, va alçar les mans per saludar, obertament, les persones que us acompanyaven allà mateix, les que us seguíem des dels quatre punts cardinals, i ens va somriure.

—
Aquella imatge és definició. Aquell somriure, el nostre escut. I esperó. Tot alhora.

—
Em costa d'escriure't, Jordi. Se'm nua la gola. Sé que sabies, perquè m'ho vas dir. Guardo el teu missatge, hores abans d'encarar-te amb la rancúnia de l'estat vestit de jutge executor. Pensar en els altres, recordar el mal que ens han fet, saber-ho, plantar-hi cara, mantenir el somriure: aquest ets tu.

—
El mal que ens han fet. Durant tant de temps. Tant, que demostra fins a quin punt aquesta no és una història d'odi sinó d'amor. Vull dir que no és la història de la seva persecució sinó de la nostra resistència. Més que això: perquè hem resistit quan semblava tot perdut i arrasat, hem resistit quan semblava tot bullit al bany maria, i ara, a sobre, hem decidit d'avançar. Per això la bestiotra treu escuma verda per la boca i prohibeix i colpeja i empresona: per desesperació. Fa mal (diria que no sap fer res més: quina cosa tan trista), i en aquest fer mal mostra, descarnada, la seva impotència.

—
Mentrestant, segur que la gent de casa, la gent d'Òmnium, els

milers de cartes que reps t'ho han anat explicant, aquest poble continua allà on era i una mica més: ha superat la trampa del 21-D, ha tornat a donar una lliçó de dignitat i democràcia i ha ratificat el govern i el president legítims de Catalunya. En les condicions més adverses, ho ha tornat a fer. És clar que queda camí, i que hi ha més dificultats encara, però cada vegada en són menys. Perquè cada vegada en som més. I més determinats. Serenament determinats, diria. És impressionant, Jordi. Impressionant.

—
Ara arriba Nadal. És Nadal. I no vull escriure-ho, però és terrible. Perquè tu has dit que les idees no s'empresonen, i tens raó: mai no ho podran fer. Però és Nadal i tu hauries de ser a casa, amb els teus. Que hi ets, perquè entre tanta gent com t'estima, allà, a casa, hi tens les persones que ho fan més. Que hi ets, per tant, és clar, ho sabem i ens ho repetim. Hi ets. Però no. I en pensar-ho, ens torna la ràbia. I en guardem un bri per continuar avant. Però no ens hi rabegem. Perquè és Nadal, precisament. I perquè vivim un temps preciós, malgrat tot. Malgrat ells ('ells', amb aquella acotació que hi feia Fuster, ja ho saps) i els seus estúpids barrots. I perquè l'ocuparem, aquest temps, amb les coses que valen realment la pena.

—
Hi ha un poema que vaig treure de no sé on, fa anys. Potser d'una carta, també. L'he cercat ara a internet i no l'hi he sabut trobar. Te l'escriu, per tant, tal com me'l guarda la memòria. Per si et pot fer servei. Perquè espero que te'n faci. Per les ganes d'abraçar-te. Perquè t'estimem. Perquè guanyarem.

—
Ells tenen la força i nosaltres, temps el temps tot el temps.

—
Ells tenen l'escorça i nosaltres, cor el cor de tot cor.

CARTA DE NADAL AL CONSELLER JOAQUIM FORN

Carta d'Oriol Izquierdo a Joaquim Forn

Benvolgut conseller,

—
Amb prou feines ens coneixem, però des de fa unes setmanes, gairebé dos mesos, penso cada dia en tu, com em recordo cada dia, al costat de tants altres, dels dos Jordis i de l'Oriol. Què feies abans, en qualsevol moment del dia, i què deus fer ara? Què hauries fet, sobretot avui, que és Nadal, i què podràs fer ara en realitat? Quan assumeixes un càrrec com els que has assumit tu, especialment la direcció del Departament d'Interior, ja saps que corres riscos, que en exercir-lo hi compromets el que has estat i el que seràs, però no sé si et podies imaginar que això seria així fins a aquest punt.

—
O potser sí. Perquè el compromís a tu no et ve de nou. Darrere la imatge institucional, seriosa i discreta, que tenim de tu, potser no són gaires els que saben que hi ha tota una història d'activisme a favor del país. En què es destaca la teva intervenció en la campanya 'Freedom for Catalonia' durant els Jocs del 92. Això és públic i se'n va parlar no fa gaire, ara que n'ha fet vint-i-cinc anys, i, per tant, no em fa por recordar-ho en aquests moments. Vull dir que no m'estranyaria que el jutge que t'està investigant ja sabés també aquest aspecte del teu passat. Fixa't on som, ara: la intimidació de l'estat espanyol ha arribat a un extrem que comencem a vigilar què diem, què escrivim, per si de cas pogués perjudicar encara més la teva situació.

—
Però parlar d'intimidació, en el teu cas, és massa suau. Perquè ets a la presó preventivament i no sembla que tinguin cap intenció de tractar-te amb justícia. I per què hi ets, a la presó? Des de fora som molts que ens ho preguntem i em sembla que no som pas pocs els qui intuïm que t'hi tenen també pel teu paper al costat del major Trapero aquest agost, després dels atemptats de Barcelona i Cambrils, també després de l'1 d'octubre. Perquè l'estat espanyol sembla no poder acceptar que hàgim mostrat la nostra capacitat de governar-nos per nosaltres sols, com aquells dies vau fer, tot el govern i molt particularment vosaltres dos. No ens ho perdonaran. No t'ho perdonaran.

—
I és que el que mou Espanya i les seves institucions, els qui les encarnen, és l'afany de revenja. Els hem afrontat, s'han sentit humiliats i això, segons la seva manera de veure-ho, es

paga. Ja m'agradaria no haver-ho de dir així, però no crec que hi hagi gaires altres interpretacions possibles. Per això estic segur que vau fer ben fet d'anar en llistes electorals. Encara els deu haver excitat més la bèstia que, en comptes d'acotar el cap, us hàgiu mantingut actius i compromesos fins i tot des de la presó. També això us deuen estar fent pagar —com ens arriba que han fet, sobretot, amb Jordi Sánchez i amb l'Oriol—, però alhora com, sinó així, us podíeu protegir?

—
Aquest dijous hem sortit a votar i us hem escollit diputats. Ara sou entre els nostres representants elegits per sufragi popular. Segur que això els desconcerta més que cap altra cosa. És probable que això els forci a haver de reconsiderar les mesures cautelars més que qualsevol mobilització. I mira que n'hem fet. Va ser impressionant l'avinguda de llum que vam crear al carrer de la Marina l'11 de novembre, contra tot pronòstic. Vaig tenir la impressió que érem tants o més que qualsevol de les últimes Diades. Vaig tornar-me'n a casa convençut que ja els havíem guanyat, per més que pugui costar fer els trams de camí que tenim ara al davant. Les cassolades d'aquells dies han estat de les més sonades que hem fet mai. I, després, l'onada de groc que ho ha anat envaint tot crida silenciosament i emociona. Ajuda que no deixem de tenir-vos presents i que molta més gent se'n faci conscient. No sé quants dies més us tindran a la presó, però fora no estem deixant que en passi ni un sense fer notar que no sou amb nosaltres.

—
Quim, amb prou feines ens coneixem, però des de fa dos mesos a casa et tenim tan present com si t'haguessis assegut sovint a la nostra taula. Ens agradaria molt que aviat hi poguessis ser. Per agrair-te el sacrifici immens que has fet, que fas, per tots nosaltres, per la nostra llibertat individual i col·lectiva. Has estat exemplar com a conseller. Ho ets encara més des de la presó.

—
Desitjo que aquest dia de Nadal t'arribi d'alguna manera la nostra companyia. No ens ajupim perquè estem convençuts de la nostra raó, i la raó manté ben viva l'esperança. Aquí, fora de la presó, com, n'estic segur, per a tu, a dins.

—
Una abraçada d'amic, de germà. ■■■

CONTE DE NADAL A JORDI SÀNCHEZ

Carta de Pau Vidal a Jordi Sànchez

Jordi benvolgut,
—
Ja saps que el paisatge vital de cadascú és una superposició de llocs i d'instants que conformen un tot, el que comunament anomenem una vida. Però no en el sentit biogràfic del terme (allò que has fet), sinó en el sensorial (allò que has vist, sentit, ensumat, degustat...). Per això la vida no solament és personal i intransferible (que ja és una bona bertranada) sinó sobretot inexplicable. Hi ha ple de sensacions i de percepcions que no podem explicar, perquè senzillament les paraules no hi arriben: l'olor del pati de ca les tietes que els pares us duïen a visitar per Pasqua, el xiulet del vent aquell dia que et dutxaves a les fosques en una platja del Maresme, un rostre que només has vist dos cops a la vida però que juraries que coneixes...

—
Que no es pugui explicar, però, no vol dir que no es pugui compartir. El conjunt de les microinterferències del nostre periple vital en el dels altres i viceversa (deu minuts a la cua de votar, una abraçada amb un desconegut per un gol a la tele del bar, crits i càntics en una manifestació) és el que conforma el paisatge social de la comunitat. Un sentiment compartit de pertinença, de formar part d'un tot. Aquest tot és un ens variable: tant pot ser una família com una nació, i només el pot entendre qui l'ha compartit, perquè és col·lectiu per definició (és per això que és tan difícil de fer comprendre a algú que, si surt al faristol del parlament i es posa a perorar en llengua forastera, automàticament el percebem fora del nostre tot: la barrera és insalvable, i qui no entengui això és impossible que formi mai part d'aquesta totalitat. En aquest cas, d'aquesta nació).

—
En el meu paisatge particular, que aquests dies m'ha agafat per visualitzar com un pessebre (d'ençà que va faltar el pare, que era l'encarregat de fer-lo, em dedico a fabricar-lo mentalment, i començo pels volts de Santa Llúcia; és per això que el tinc tan present), hi ha un pastoret bo. Un pastoret de barba serrada, i sempre ben retallada, que remenava les cireres en aquella Cri-da a la Solidaritat on em vaig apuntar d'adolescent perquè era ple de xicoies jolives. Al cap de poc el vaig retrobar al campus de l'Autònoma, i el veia passar amb aquell posat seriós, diries que eixut i tot. Et vèiem passar perquè tu no eres carn de bar, ni malbarataves les hores com els de Filologia: ja es veia que anaves

per feina. A diferència d'un altre il·lustre personatge de la política que corria per allà, que aviat faria republicana carrera i arribaria molt amunt, tu no buscaves l'espeterneç de les distàncies curtes. En la falla de l'èxit eres clarament la formigueta.

—
De les salutacions i les xerrades breus als ferrocates, el pastoret bo, sempre barba-serrat, va passar a tenir una presència rotativa i hertziana en aquest pessebre vital meu. La teva persistència professional es constel·lava d'esquitxos en reportatges, entrevistes i articles, sempre parapetat darrere aquell rostre serè, viva imatge de la constància i la determinació. A mesura que els progressos personals et feien més present, la barba serrallonguiana se't puntejava de blanc i el somriure es relaxava. Ferreny com sempre però més distès.

—
L'últim esquitx va ser el del 20 de setembre. Altre cop en persona, com a la universitat. I alguna cosa em deia, veient-te enfilat allà dalt, que també t'hauries estimat més que et veiéssim passar, com un Rovelló que digués: 'Nois, que no veieu l'hora que és? I si anéssim tirant cap a fer el ressopó?'

—
He començat molt filosòfic, i ara hi torno. Sempre m'ha encuriat saber què representem per als altres, de quina manera se'ns afiguren; és per això que m'agrada tant Vides encreuades, de Robert Altman, una exploració de com el destí juga amb nosaltres. Algun cop, no gaires, ens ho deixa entreveure: per exemple, fent-nos conèixer una persona que, un cop descobert que és amiga d'aquella altra, ens permet reconstruir una part (sempre minúscula) del gran puzzle del paisatge compartit. Quan et veia recórrer els llargs passadissos de Lletres de l'Autònoma em preguntava qui més es devia fixar en aquell noi que semblava més gran, més madur que els altres; ara, d'ençà del fatídic 16 d'octubre, m'he preguntat sovint de quins altres pessebres mentals deus formar part. De molts més, és clar. No sé quin paper t'hi han assignat. En el meu has anat seguint un camí paral·lel: eres un pastoret bo que feia cap a Betlem però ves per on arribava a les portes de la presó del rei. Un cop allà, la seva ferma bonhomia fonia com un encanteri (llum als ulls i força al braç) el ferro dels barrots i totes les cel·les s'obrien. Perquè aquell pastoret era, eres, l'àngel de la llibertat. ■

Retirada en marxa: els policies que van reprimir l'1-O se'n van

Repressió Vinguts d'arreu de l'estat espanyol per a evitar el referèndum, el seu pas per Catalunya serà recordat per la brutalitat amb què van actuar l'1-O i no haver pogut evitar la votació de més de dos milions de persones

La principal actuació dels efectius de la policia espanyola i la Guàrdia Civil enviats a Catalunya va ser d'intentar evitar el referèndum de l'1-O. ALBERT SALAMÉ

JOSEP REXACH

Més de tres mesos. Concretament, noranta-vuit dies. Aquest és el temps que ha durat la intervenció policíaca a Catalunya organitzada pel Ministeri d'Interior espanyol. La retirada d'efectius va començar dimarts i serà progressiva i esglaonada, de manera que dissabte ja no n'hi haurà cap, llevat de les patrulles habituals. Ho confirma el minis-

teri, que després de les eleccions del 21-D, en les quals l'independentisme va obtenir la victòria, han decidit de posar fi a una intervenció que no va poder evitar el referèndum.

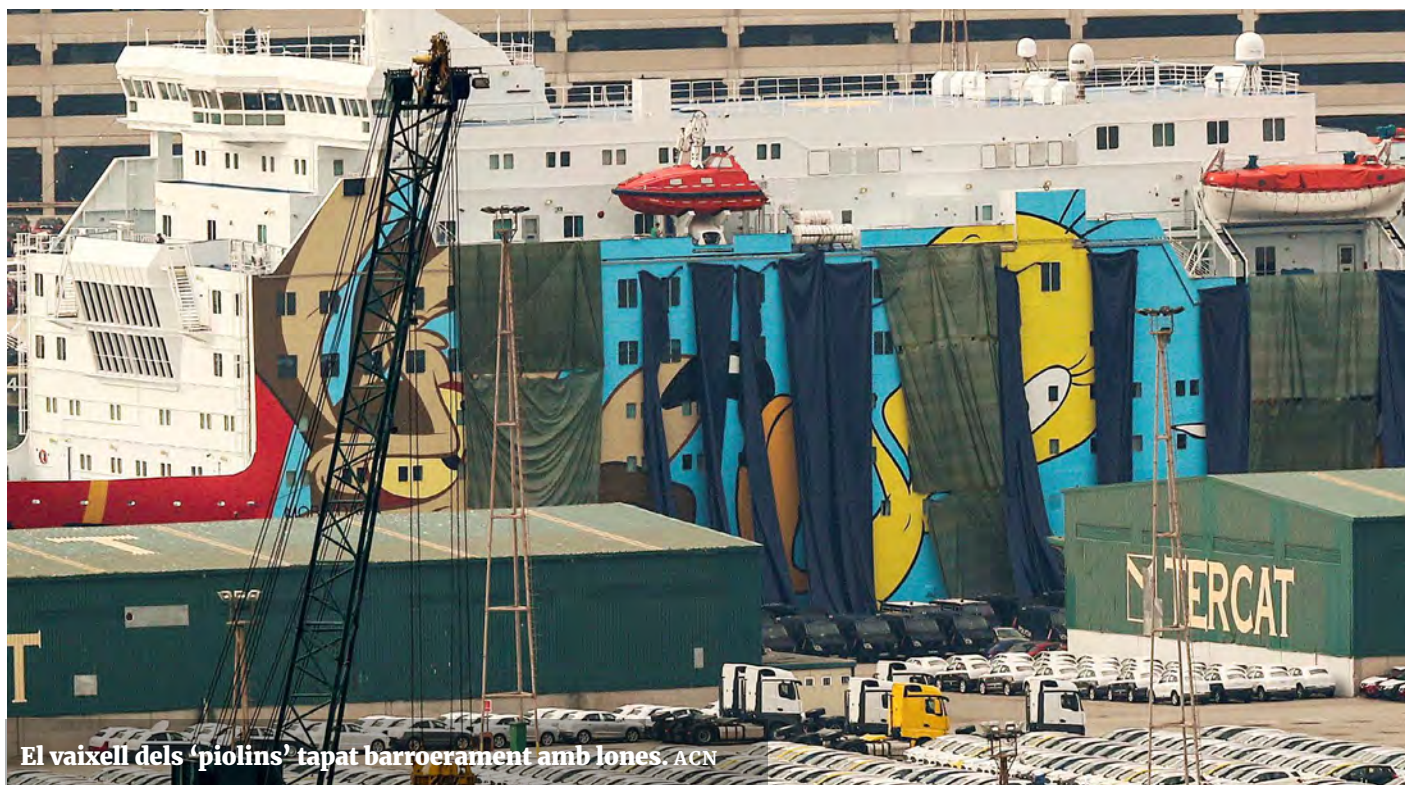
Van començar d'arribar després del cop d'estat del 20 de setembre, quan la Guàrdia Civil va detenir quinze alts càrrecs de la Generalitat i va fer quaranta-un escorcolls en dependències públiques per a evitar el referèndum. L'endemà passat, el ministre espanyol José Ignacio Zoido activava una operació ano-

menada Copèrnic. Consistia a desplaçar unitats de reforç per a vigilar l'espai públic i actuar en cas que es mantingués el referèndum. Van centrar la intervenció exclusivament a provar d'evitar el referèndum fos com fos. Hi hagué desenes d'escorcolls per mirar de segrestar urnes, butlletes de vot i cartells i van fer diverses detencions.

Però, com que no van poder blocar la logística del referèndum, aquests sis mil agents –segons una dada publicada per El País que no s'ha confirmat,

Aquests sis mil agents van ser utilitzats per a reprimir amb força els ciutadans que volien participar en la votació

El vaixell dels 'piolins' tapat barroerament amb lones. ACN

car el govern espanyol la manté com a secret d'estat— van ser utilitzats per a reprimir amb força els ciutadans que volien participar en la votació. 1.066 ferits i 52 atacs policíacs arreu del Principat. Aquestes xifres són la millor manera de resumir una jornada històrica i dramàtica. La majoria dels qui van ser ferits el dia del referèndum, el 82,5%, van tenir contusions o policontusions. Un 83% dels casos van rebre una diagnòsi lleu.

L'1 d'octubre, des de primera hora del matí fins a migdia, la Guàrdia Civil i la policia espanyoles van provar de rebentar el referèndum amb una repressió sense precedents. La població va defensar pacíficament els centres electorals, però, així i tot, els cossos policíacs van emprar la força per entrar en alguns col·legis i segrestar urnes.

Després de la tempesta —així s'autoanomenen els policies— de l'1-O, els agents no se'n van pas anar i la repressió va continuar. La major part de les accions eren centrades a investigar presumptes delictes d'odi contra els seus cossos. Només a Reus, una jutgessa investiga treballadors públics, empresaris, regidors i veïns per un manifest en què van demanar que els agents se n'anessin de l'hotel Gaudí de la ciutat, on eren allotjats. D'aquí es deriva la detenció d'ahir dels dos regidors de la CUP, que no havien anat a declarar en les primeres dues citacions. La persecució ha arribat a límits gairebé desconeguts, com és el cas de l'actor que interpreta el senyor Bohigues al programa radiofònic 'Versió RAC-1', també investigat per una broma sobre la policia espanyola.

Els agents no tan sols han estat d'actualitat per la manera d'actuar. També s'han queixat de les condicions en què estaven allotjats en els dos vaixells del port de Barcelona, o fins i tot, del sopar de la nit de Nadal. Fora dels creuers, set policies van originar una batussa en un bar del Born que va obligar els Mossos a intervenir. Així ho explicava un dels cambrers del bar, que va rebre amenaces i una agressió dels agents. Tot amb tot, aquest incident no ha estat objecte de cap investigació judicial.

Les incògnites del desplegament

Tanmateix, restaran dues incògnites per resoldre. Quants efectius es van desplaçar en total i quin cost ha tingut aquest desplegament en les arquas espanyoles? De resposta oficial, no n'hi ha ni

n'hi haurà, perquè el govern espanyol ha catalogat l'operació Copèrnic de secret d'estat. Els Mossos van demanar de saber-ne les dades, però la informació els fou negada. També ho van sol·licitar els senadors Carles Mulet (PDECat) i Margarita Quetglas (Podem). La resposta fou, en tots els casos, la mateixa: el govern espanyol no n'informa perquè és secret d'estat.

Les estimacions, publicades per mitjans com El País, parlen de 5.500 a 6.000 efectius, una xifra lleugerament inferior a la de les plantilles estables de tots dos cossos a Catalunya. Tampoc no se'n sap el cost. Mitjans com El Español, el rotatiu de Pedro J. Ramírez, han publicat quantitats: només activar l'operatiu va costar trenta-dos milions d'euros, als quals s'ha d'afegir el sou dels agents durant tot aquest temps.

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

GAS A FONTS

La victòria de l'independentisme el 21-D és èpica i ha deixat ben tocat l'espanyolisme. La pírrica victòria en escons de Ciutadans no fa ombra a l'abast i la potència del triomf del bloc republicà, enfortit fins a uns nivells desconeguts.

Els 2.078.000 vots de Junts per Catalunya, Esquerra i la CUP són un salt endavant molt important, sobretot tenint en compte les condicions de repressió i les irregularitats de tota mena en què s'ha disputat aquesta campanya. Tots aquells que deien que amb més participació hi hauria menys independentisme ara han de callar perquè no ha estat així. Tots aquells que afirmaven que l'independentisme es nodria d'un pensament màgic i que no aguantaria el contrast amb la realitat ara han hagut de callar també. Tots aquells que afirmaven que la població castigaria el que ells consideraven fracàs en la proclamació de la república han hagut de tancar la boca. La força i la determinació del poble de Catalunya s'ha posat a prova aquest 21 de desembre i la prova ha estat superada amb nota.

Però, com sempre passa en les eleccions, després de les primeres hores d'estupor la potent maquinària mediàtica i discursiva de l'espanyolisme s'ha engegat. I ho ha fet —ja és gros, això— amb una crida a la concòrdia. Ara resulta que l'independentisme guanya la campanya més difícil, després d'un colp d'estat, amb els dirigents a l'exili o a la presó, amb repressió i censura, amb amenaces judicials i agressions al carrer, i aquesta victòria no ha de conduir a la independència sinó a restaurar

la concòrdia amb Espanya. Amb l'Espanya que ha fet el colp d'estat, que ha ficat els dirigents independentistes a la presó o els ha enviats a l'exili, la que ha reprimat i censurat, la que ha omplert el país d'amenaces judicials, ahir contra un altre grup de professors, la que ha permès i tolerat les constants agressions ultres al carrer. Quin cinisme més gran.

—
Ens diuen, ells!, que ara toca restaurar l'autonomia perduda i assegurar la convivència, com si no fossen ells qui amenacen la convivència. A cada manifestació que fan, per exemple. I ens diuen que sobretot ara hem d'anar a poc a poc. Tant a poc a poc com siga possible. Fins i tot arriben a presentar-nos el discurs del rei d'Espanya com una crida a l'entesa, quan només va ser una reafirmació en l'"a por ellos", la mostra indiscutible, per cert, de la seua incapacitat política. Si Felipe VI volia concòrdia que hagués començat demanant perdó als ferits i atacats el primer d'octubre. El gest li hauria donat una mica de la credibilitat que ara no té.

—
L'independentisme ha donat una lliçó a Espanya i a Europa de dignitat, de tensió democràtica, de resistència pacífica, de valor democràtic i d'organització. La pregunta, però, és si encertarà ara el camí a seguir després d'una

victòria tan gran. O si caurà en la trampa de la recuperació de les institucions i el camí lent.

—

El parèntesi nadalenc era merescut i calia respectar-lo. Tothom mereixia aquests dies una mica de desconexió. Tanmateix, avui cal començar a presentar les qüestions importants i començar a demanar respostes. I la més important de totes és saber com pensen administrar els partits polítics independentistes la victòria del 21-D i on ens volen portar a tots aquests votants que no varem fallar, que varem saber estar al nostre lloc.

—

Jo veig amb molta preocupació la tensió entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Des de la nit electoral cada aparició pública dels dos partits ha anat acompanyada de retrets que em costen molt d'entendre, retrets que arriben sobretot de part d'ERC. Seria molt difícil d'explicar que després d'haver resistit el colp d'estat a les urnes l'independentisme fos incapaç de respondre adequadament als passadissos del parlament. I per tant espere que les negociacions per a formar govern no acaben originant un disgust intolerable a la gent que va defensar els col·legis i aguantar les bastonades sense pensar ni un sol segon de quin partit era la persona que tenia al costat. Junts per Catalunya té una responsabilitat molt especial a aconseguir-ho, perquè ha guanyat dins el camp independentista i li correspon d'emprendre les negociacions. I espere que ho faci conscient que ara toca restituir el govern del 27-S amb totes les conseqüències, fins i tot si no són agradables per al projecte de partit. A més, la posició adoptada per la CUP durant la campanya d'oferir-se a formar part del govern crec que hauria de tenir una resposta positiva dels altres dos partits del bloc republicà.

—

Una volta format el govern arribarà el moment de decidir què es fa. I ací és on, en realitat, està tot en joc. Hi ha qui parla de recuperar l'autogovern autonòmic i deixar la construcció de la República per a més endavant però a mi això em semblaria l'error més gran. Algú es pensa de veritat que aturarem la repressió i es restaurarà el funcionament dels departaments si ens dediquem a fer això? La causa general contra l'independentisme ja s'ha activat i no l'aturarà un govern d'independentistes

pro-autonomia. Al contrari: dedicar-nos a defensar cada competència dins el marc autonòmic espanyol només ens portarà a la paràlisi, al bucle permanent i a deixar passar els anys i les oportunitats.

—

A parer meu, el nou govern ha de tenir com a prioritat la denúncia internacional de la repressió espanyola i la construcció de la República proclamada el 27 d'octubre. Amb gests mesurats i que es puguin sostenir, però contundents i clars. I això es pot fer precisament perquè ja hem derrotat una vegada el 155. Si allò que ells anomenaven 'el botó nuclear' no els ha servit, de què caram hem de tenir por nosaltres ara?

—

Des del 20 de setembre Catalunya ha posat Espanya contra la paret en vuit ocasions. Aquell dia mateix aturant el colp d'estat, el primer d'octubre votant i guanyant malgrat la repressió, el 3 d'octubre i el 8 de novembre demostrant la capacitat de controlar el territori, l'11 de novembre a Barcelona i el 7 de desembre a Brussel·les, omplint els carrers. I el 21 de desembre guanyant les eleccions més difícils de totes, les més complicades. Ha estat una batalla excepcional, digna de la més gran admiració. Una batalla que s'ha guanyat en nom de la República i per la il·lusió que crea la República, no en nom d'una autonomia que ja ni ens val ni volem.

—

Espanya no aturarà la repressió, això ho sabem tots. No hi haurà ni un sol gest de distensió ni acceptarà de fer política, de negociar res. L'únic recurs, doncs, que li quedarà és invocar una vegada i una altra el 155 i, si s'atreveix, destituir el govern, novament, dissoldre el parlament novament, portar-lo a judici novament, ocupar l'autonomia novament. Però resulta que això ja ho hem provat i n'hem eixit victoriosos. I per aquesta raó ara ells s'ho pensaran dues vegades i els serà molt més difícil d'obtenir de manera ràpida i fàcil les complicitats espanyoles i europees que els van permetre de trinxar l'autonomia i la democràcia. Per tant, ara no és el moment de suavitzar la marxa, sinó de pitjar l'accelerador i posar gas a fons. Que, a diferència del que va passar a l'octubre, ara ja hem comprovat que la seua recepta màgica no funciona i per tant no hi ha cap motiu per a tenir-los por. ■

Festivals Zoo, Txarango i Xavi Sarrià, caps de cartell del Festivern

Oci i temps lliure Videojocs: una eina educativa més?

Recepta Torrada de foie amb poma caramel·litzada

VilaWeb { Paper > 23-24/12/2017

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

L'Home dels Nassos arriba a molts indrets del país

QUI TROBARÀ UN HOME
AMB TANTS NASSOS
COM DIES TÉ L'ANY?

Els maresmenecs Ebri Knight tornen a l'escenari del Festivern. Enguany, la nit de Cap d'Any. ADOLF BOLUDA

ZOO, TXARANGO | XAVI SARRIÀ, CAPS DE CARTELL DEL FESTIVERN

Festivals Arrenquen tres dies de música, llengua i cultura a Tavernes de la Valldigna

REDACCIÓ

Ales comarques centrals valencianes ja fa molts anys que s'hi acomiada l'any d'una manera molt especial: amb el Festivern. Aquest festival de tres dies de durada, es fa enguany a Tavernes de la Valldigna i aplega alguns dels grups més destacats del moment, entre els quals destaquen Txarango, Zoo, Xavi Sarrià, Pepet i Marieta, Ebri Knight i Smoking Souls. Aquesta cita, que va néixer fa tretze anys i és itinerant, reuneix música, llengua, festa i cultura al voltant de la nit de Cap d'Any

i s'ha consolidat com una cita clau en el calendari musical del país.

El festival arrenca avui amb els concerts de Pepet i Marieta i el grup Eina, que després de molts anys de silenci torna als escenaris de la mà del Festivern, on presentaran els temes del nou disc, *Eina Bolxevic*. Els concerts seguiran amb els sempre combatius Vadebo, el post-hardcore de la Safor de Prozak Soup, els bascs Huntza i el raper Charly Efe, una de les grans aportacions al cartell del Festivern. I a tall de prèvia, el cantautor Andreu Valor i el grup Júlia oferiran un concert a la Casa de Cultura de Tavernes de la Valldigna.

El festival continuarà demà amb el concert de Xavi Sarrià, que torna al Festivern per presentar el disc en solitari *Amb l'esperança entre les dents*. Completen el cartell les actuacions de Gertrudis, que han tornat després de cinc anys de silenci, el punk-rock de Boikot, el potent directe de la m.o.d.a. i, com a representants de l'emergent escena rap valenciana, els grups Tesa i Frida. També hi haurà Candela Roots, que avançaran alguns temes del nou disc, i el quintet basc Glaukoma.

Diumenge, que és la nit de Cap d'Any, serà el dia fort del festival, amb les actuacions de dos dels grups més populars del país: Zoo i Txarango. Els de Gandia

Xavi Sarrià torna a l'escenari del Festivern. ADOLF BOLUDA

presentaran les cançons de *Raval*, el darrer disc, que els ha portat a rondar per tot el país durant la temporada de festivals; i els del Ripollès faran igual amb *El cor de la terra*. La vetllada es completarà amb els concerts de Smoking Souls, Lágrimas de Sangre, Ebri Knight, la rima feminista de Pupil·les i els instruments folklòrics del Diluvi.

Però el projecte del Festivern va més enllà de ser un festival de música i prou, i sempre es completa amb un bon reguitzell d'activitats que apleguen llengua, cultura, esport i tradició. Per això, enguany, l'oferta inclou torneigs de bàsquet, pilota valenciana, concurs de paelles, presentacions de llibres... A més, el festival sempre intenta integrar-se en el panorama cultural del poble on es fa, i per això, diumenge al vespre, hi haurà una *entraeta* de moros i cristians, a la qual es convida a participar tots els integrants del festival. III

Un moment de l'actuació d'Animal. ADOLF BOLUDA

QUI TROBARÀ UN HOME AMB TANTS **NASSOS** COM DIES TÉ L'ANY?

Tradicions L'Home dels Nassos arriba a molts indrets del país

REDACCIÓ

Tothom sap la famosa endevinalla del darrer dia de l'any: aquella que convida a cercar un home amb tants nassos com dies té l'any. Evidentment, és una enganyifa, perquè el 31 de desembre a l'any només li queda un dia i per tant qualsevol pot ser l'Home dels Nassos. Però sempre hi ha algun infant que surt al carrer a buscar desesperadament aquest rar exemplar. A més, en diversos pobles, sobretot del Principat, han convertit aquesta figura mitològica en un capgròs que surt en cercavila i fa una festa festa infantil per a escalfar l'ambient del darrer dia de l'any.

Una de les versions més famoses de l'Home dels Nassos és la de Barcelona. La llegenda explica que fa la seva aparició estel·lar al punt del migdia al pla de Palau, però actualment l'ajuntament ha transformat la cercavila en una festa itinerant que enguany es farà al barri de la Barceloneta. Però a Barcelona no hi ha un Home dels Nassos i prou: la Vila de Gràcia també té el seu i avui surt en cercavila pels carrers. A més s'inspira en la figura de Francesc Derch, el darrer batlle que va tenir la vila independent.

El folklorista Joan Amades també parla dels Homes dels Nassos de Tarragona i Palma com a figures molt arrelades. El de Tarragona surt aquest migdia des de la plaça de la Font acompanyat d'una gran cercavila i es dirigeix a l'Ajuntament. Pel que fa a Palma, la figura de l'Home dels Nassos no existeix però hom creu que apareix a la plaça de la Cort en el marc

Il·lustració de l'Home dels Nassos a l'Esquella de la Torratxa. E.T.

de la Festa de l'Estendard, que es fa per recordar l'entrada de Jaume I a la ciutat el 31 de desembre de 1229. Actualment hi ha molts pobles de tot el país que celebren la festa de l'Home dels Nassos: Reus, Calella, Ontinyent, Olot, Gandia, Cocentaina, Granollers...

Segons Amades, l'Home dels Nassos és una evolució del déu Janus, de les dues cares. Era un personatge mític que sim-

bolitzava l'any i que sovint era representat per l'arbre dels nassos, una espècie d'arbre molt estranya que es creia que era la llar de l'esperit de la vegetació. Amades afegia que al Pirineu Oriental es deia que l'Home dels Nassos vivia dins la soca d'un arbre i que el darrer dia de l'any sortia vestit amb fulles de quatre colors diferents, llest per emprendre el camí des d'Occitània fins a Catalunya.

Fa temps que els videojocs són un dels regals estrella el dia de Reis. UNSPLASH

VIDEOJOC: UNA EINA EDUCATIVA MÉS?

Tecnologia Repassem els videojocs més adients per a regalar a la mainada i els joves

CLARA ARDEVOL

Fa temps que els videojocs són un dels regals estrella el dia de Reis, especialment entre la mainada i el jovent. No obstat això, no tenen gaire bona fama. Són moltes les veus que n'alerten dels perills i de les conseqüències de fer-ne un mal ús: hàbits sedentaris, addicció, aïllament, integració de valors violents i sexistes, etc. Què cal tenir en compte, doncs, a l'hora de regalar un videojoc aquestes festes? Segons el pedagog Jordi Puig, cal parar atenció al valor que hi ha darrere de cada videojoc: 'No tots són masclistes o violents, i si el nostre fill en vol un que

ho sigui, hem de mantenir-nos fermes i saber dir que no.'

Més enllà de l'entreteniment

'És important que els videojocs, a més d'entreteniment, ofereixin aprenentatge', explica Puig. 'Són especialment positius aquells que permeten emprar el pensament matemàtic o obliguen a traçar estratègies.' Seria el cas de títols com Age of Empires, considerat un dels millors jocs en aquesta categoria.

A més, els videojocs tenen altres avantatges que poden ser útils per al futur: exerciten l'habilitat visuoespacial –de moviment en un espai abstracte–, necessària, per exemple, per als arquitectes.

Així doncs, poden esdevenir una meravellós eina per a combinar diversió, exercici cognitiu i fins i tot exercici físic. Malgrat que sovint es pensa que sedentarisme i videojocs van de la mà, títols tan populars com Wii Sports, Wii Fit, Move Fitness, Just Dance o Dance Central també fomenten l'exercici físic, sigui amb la gimnàstica o la dansa.

Els clàssics, una opció segura

No cal fer una cerca gaire exhaustiva per a comprar videojocs 'blancs' o educatius, perquè els clàssics sempre funcionen. Jocs com Zelda, Super Mario Bros, Minecraft, Simcity o Puyo Puyo Tetris ajuden a desenvolupar les capacitats estratègiques dels joves. 'Tot allò

que estigui relacionat amb construir, siguin empreses, imperis o models de ciutat, és positiu', opina Puig. En els dos primers casos, les aventures del protagonista obliguen, moltes vegades, a utilitzar l'enginy; a Simcity, el jugador ha de construir ciutats; i a Minecraft, col·locar blocs. L'últim joc és una nova versió –més complexa– del mític joc dels vuitanta.

Els videojocs moderns també poden tenir aquests valors. És el cas dels populars Sims, que ofereixen la possibilitat de dissenyar, construir i mantenir una casa, o de Cities: Skylines, que també permet construir ciutats.

Més jocs que poden ser interessants en aquest sentit són els de futbol, com

FIFA o Pro Evolution Soccer, ja que permeten fitxar jugadors i gestionar l'economia del club com ho faria el mateix president, cosa que també es pot considerar estratègia.

I com saber si un videojoc té valors positius? Tant els fòrums com les pàgines especialitzades i els canals de YouTube contenen molta informació sobre cada joc que surt al mercat. A les botigues físiques, a més, és fàcil comprovar a la caràtula si el videojoc conté sexe o violència i a partir de quina edat és adequat.

La norma de la mitja hora

Encara que els joves passin l'estona amb videojocs educatius, cal regular-ne l'ús

perquè també dediquin temps a altres activitats, com la lectura o l'esport. 'Si juguen mitja hora, convé que dediquin uns altres trenta minuts a llegir un llibre', aconsella Puig. 'És la pedagogia de l'equilibri.'

Un altre hàbit saludable pel que fa al consum de tecnologia és el de fer-la servir en públic i no reclò a l'habitació, per tal que els pares puguin supervisar a què juga i com.

Si, a banda dels videojocs, encara hi ha dubtes de què regalar als fills, Puig assenyalava els jocs de taula com una molt bona opció que mai no passa de moda: 'L'equilibri ideal seria regalar un videojoc, un joc de taula i una pilota.' ■

'L'equilibri ideal seria regalar un videojoc, un joc de taula i una pilota.'

TORRADA DE FOIE AMB **POMA CARAMEL·LITZADA**

Per Cap d'Any, Neus Cuscó ens fa un requisit

Ingredients

(per a 4 persones)

- 4 llesques de pa torrat
- 2 pomes Golden
- 4 trossos de foie d'ànec de 2 centímetres de gruix
- 1 culleradeta de sucre roig
- oli, mantega, sal, pebre negre
- unes puntes de porro per a decorar
- 1 mica de reducció de Pedro Ximénez

NEUS CUSCÓ

Tallem les pomes sense la pell a quadrats petits. Les posem a la paella amb oli i mantega (meitat i meitat) i les fem coure. Quan la poma sigui transparent, afegim la culleradeta de sucre roig per a caramel·litzar-la. La reservem.

Mentrestant, agafem el porro, el tallem a filets ben prims i el deixem una estona amb aigua freda. L'escorrem, l'assequem amb un paper de cuina i el fregim amb oli ben calent, perquè quedi cruixent.

Just abans de servir el plat: agafem una paella ben calenta i marquem el foie, primer per una banda i després per l'altra.

Per muntar el plat: agafem una torrada i la untem amb la poma caramel·litzada. A sobre hi posem el tall de foie i finalment el porro cruixent. Acabem el plat amb uns filets de reducció de Pedro Ximénez.

Pau Alabajos retreu a Oltra
que menystinga Puigdemont

Un incendi forestal a Culla
deixa un bomber ferit i
diverses masies desallotjades

Rajoy convoca la sessió
constitutiva del parlament per al
17 de gener

Santi Vila compareix al comitè
d'ètica del PDECat per les seves
declaracions després de dimitir

Un agent de seguretat de la Renfe agradeix un menor d'edat que
feia cànctics independentistes

Conflicte diplomàtic entre Espanya i Eslovènia pel suport de
Milan Kučan a l'independentisme